

แพรวสำนักพิมพ์

รหัสมารดร

The Mother Code

แคโรล สไตเวอร์ส

เขียน

อภิญญา ธิโนปจัย

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ กั ณ

ที่ต่างจากรุ่นอื่นๆ คือรุ่น 5 นี้ไม่ใช่แค่เครื่องจักรธรรมดา
พวกนี้คือไบโอบอตหรือหุ่นยนต์ชีวภาพ เป็นแบบจำลองของ
หุ่นยนต์สุดท้ายอดทหารที่เขาเคยอ่านสมัยยังเด็ก

- แคโรล สไตเวอร์ส

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

พวกเราต่างเคยตั้งคำถามถึงโลกในยุคอนาคต จะเป็นอย่างไร หากเทคโนโลยีก้าวล้ำไปเกินกว่าที่เราจะจินตนาการไปถึง

แน่นอนว่าทุกอย่างจะเป็นเหรียญที่มีสองด้าน บรรลุไว้ทั้งด้านมืดและสว่าง ดีและร้าย

ด้วยความรู้แบบเดียวกัน มนุษย์ผลิตได้ทั้งเชื้อไวรัสคร่าชีวิตและ ยารักษาโรคที่อาจช่วยต่อชีวิตให้ใครบางคนได้ ด้วยเทคโนโลยีแบบเดียวกัน มนุษย์ผลิตได้ทั้งหุ่นยนต์ใช้งานและจักรกลต่อสู้ที่จะทำลายล้างโลก

จะเป็นแบบไหนขึ้นอยู่กับผู้สร้าง เพราะมนุษย์มีชีวิต มีจิตใจ และความรู้สึก...ความรู้สึกแบบที่เครื่องจักรกลและหุ่นยนต์ไม่อาจมี

สักวันหนึ่ง เทคโนโลยีที่ก้าวล้ำนี้จะสามารถเติมความรู้สึก เติมหัวใจ ให้เครื่องจักรมีชีวิตขึ้นมาได้หรือไม่

ความผูกพันแบบมนุษย์กับมนุษย์จะถือกำเนิดขึ้นกับมนุษย์และ หุ่นยนต์ได้หรือไม่

ทั้งหมดล้วนเป็นคำถามที่เราต่างอยากรู้คำตอบ

ซึ่งสักวันเราคงได้รู้...หากวันนั้นในอนาคตเดินทางมาถึง

บรรณสำนักพิมพ์

เด็กเล็กจะรู้จักผู้เป็นแม่ในรูปของผิวที่มีกลิ่น

รักมีของแสง แรงกดดันจากแขน

เสียงที่ลั่นเครือด้วยความรู้สึก หลังจากนั้นเด็กน้อยจะตื่นขึ้น

และค้นพบแม่ของตน - เพิ่มความจริงเข้าไปในความประทับใจนั้น

และเพิ่มความเข้าใจที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลาเข้าไปในความจริงนั้นอีกที

- แอนนี ดิลลาร์ด จากหนังสือ วัยเด็กของคนอเมริกัน

พาร์ทหนึ่ง

ทฤษฎีอ่าน

3 มีนาคม 2054

พวกเธอ เก็บตีนตะขาบเข้าลำตัว กางปีกกว้าง มุ่งหน้าไปทางเหนือ โดยบินกระจุกกันเป็นก้อน จากเบื้องบน แสงตะวันส่องลงมากระทบปีก โลหะเกิดเป็นเงามืดเกาะกลุ่มกันเคลื่อนผ่านแนวสันทรายของทะเลทราย อันโล่งกว้าง ต่ำลงไปเบื้องล่างมีเพียงความเงียบวังงัน – ความเงียบวังงันที่เกิดขึ้น และคงอยู่หลังจากที่ทุกสิ่งทุกอย่างสูญสลายและถูกทิ้งขว้าง

เมื่อพวกเธอโฉบเข้าไปใกล้ ความเงียบก็ถูกทำลาย เหล่าเม็ดทราย ส่งเสียงครืนครางไปกับเสียงคำรามของอากาศที่พ่นผ่านใบพัดออกมา สิ่งมีชีวิตตัวน้อยที่ตื่นจากการหลับใหลท่ามกลางความร้อน ถูกกระตุ้นให้ต้องออกจากที่ซุกตัวเมื่อรู้สึกได้ว่าพวกเธอกำลังตรงเข้ามา

พวกเธอหยุดกลางอากาศและปรับขบวนใหม่ให้รัศมีใหญ่ขึ้น เหล่ามารดรกระจายตัวออกไป ต่างไปตามทางของตนเอง โร-ซีร์ักษาระดับ บนอากาศ ตรวจสอบทิศทางการบินของเธอ แล้วมุ่งหน้าไปยังปลายทาง ที่ถูกกำหนดไว้ ภายในช่องกลางลำตัวนั้น เธอเก็บสิ่งมีชีวิตที่มีค่าเอาไว้ – เมล็ดพันธุ์ของรุ่นต่อไป

เมื่ออยู่เพียงลำพัง เธออ่อนลงใต้เงาของผาหินว่าเพื่อกันตัวเองจาก แรงลม เธอรออยู่ตรงนั้น รอเสียงหัวใจเต้นแผ่วเบาแต่ต่อเนื่อง เธอรอ รอแขนอันเล็กจ้อยเคลื่อนไหว รอขาอันเล็กจิ๋วเริ่มกระตุก เธอบันทึก

สัญญาการมีชีวิตเหล่านี้ตามความเป็นจริง รอคอยช่วงเวลาที่จะได้ปฏิบัติภารกิจต่อไป

ในที่สุด เวลานั้นก็มาถึง

น้ำหนักทารก 2.4 กิโลกรัม

อัตราการหายใจ 47 :::: ความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือด 99% :::: ความดันเลือด 60/37 :::: อุณหภูมิร่างกาย 36.8 องศาเซลเซียส

ระบายน้ำคร่ำ : เริ่มต้น 03:50:13 สิ้นสุด 04:00:13

ตัดสายสะดือ : เริ่มต้น 04:01:33 สิ้นสุด 04:01:48

อัตราการหายใจ 39 :::: ความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือด 89% :::: ความดันเลือด 43/25

กระตุ้นหัวใจ : เริ่มต้น 04:03:12 สิ้นสุด 04:03:42

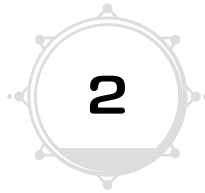
อัตราการหายใจ 63 :::: ความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือด 97% :::: ความดันเลือด 75/43

คลอด : เริ่มต้น 04:04:01

ทารกน้อยขดตัวอยู่ภายในเส้นใยอันหนาแน่นของรังไหม เขาบิดตัว ยกแขนขึ้นลงไปมา เมื่อริมฝีปากสัมผัสกับอันอ่อนนุ่ม ของเหลวที่อุดมไปด้วยสารอาหารก็หลั่งไหลเข้าไปในปาก ร่างกายของทารกน้อยผ่อนคลายลง

ถูกประคองไว้ด้วยนิ้วยางอันยืดหยุ่น เด็กน้อยลืมหูลืมตามองแสงสีน้ำเงินพล
เห็นเพียงเค้าโครงใบหน้านุชยที่พราว

20 ธันวาคม 2049

เรื่องด่วน ลับสุดยอด กระทรวงกลาโหม

คร.เขต :

โปรดเข้าร่วมการประชุมที่จะจัดขึ้น ณ สำนักงานใหญ่ซีไอเอ

แลงลีย์ เวอร์จิเนีย

วันที่ 20 ธันวาคม 2049 เวลา 11.00 น.

สำคัญมาก

จะจัดเตรียมการเดินทางให้

รบกวนตอบกลับด่วนที่สุด

- พลเอก โจ. แบลงเคนชิป, กองทัพบกสหรัฐฯ

เจมส์ เซด ถอดแว่นออกจากรีลซึ่งเชื่อมต่อกับโทรศัพท์บนข้อมือออกจากตาขวาแล้วเก็บไว้ในกล่องพลาสติก เขาถอดโทรศัพท์ออกจากข้อมือปลดเข็มขัด ก่อนจะวางของทั้งหมดนี้รวมกับรองเท้าและเสื้อแจ็คเก็ตไปบนสายพาน ดวงตาเพ่งเขม็งไปยังเครื่องสแกนม่านตา เขาเดินไปยังแนว

หุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยประจำสนามบิน แชนพอมๆ สีขาวของพวกเขาเคลื่อนไหวไปมาอย่างคล่องแคล่วขณะตรวจตราร่างกายของเขาทุกกระเบียดนิ้ว

เรื่องด่วน ลับสุดยอด เมื่อก่อนข้อความจากกองทัพเคยทำเขาตื่นตระหนก แต่เดี๋ยวนี้เขาเริ่มเรียนรู้แล้วว่าให้ทหารสองเสมอ กระนั้นเขาก็ยังอดไม่ได้ที่จะกวาดตามองไปรอบๆ จุดตรวจผู้โดยสาร คาดว่าจะได้เห็นชายในชุดทหารสีน้ำเงินปรากฏตัวขึ้นมา แบลงเคนชิป เขาเคยได้ยินชื่อนี้จากไหนกันนะ

เขาใช้นิ้วลูบคาง เขานึกเขาโกนหนวดจนเกลี้ยงเกลา เผยให้เห็นปานดำที่อยู่ใต้แนวขากรรไกร จุดที่แม่เขาเคยบอกว่าพระอัลเลาะห์ทรงจุมนิศาให้ในวันที่เขาสืมตาอู่ออก รูปลักษณ์ของเขาทำให้ท่านผิดหวังหรือเปล่า เขาคิดว่าไม่ เขาเกิดที่แคลิฟอร์เนียในวันที่ 4 กรกฎาคม ไม่ได้เคร่งศาสนา แต่ก็ยังดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องของคลองธรรม เป็นคนอเมริกันเท่าที่จะเป็นได้ เขาได้ผิวขาวจากแม่ รูปร่างสูงจากตา แต่ถึงอย่างนั้นวินาทีที่เท้าของเขาแตะพื้นสนามบิน เขากลับรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนร้าย แม้เหตุการณ์ลูกฮือประท้วงของชาวอาหรับในลอนดอนปี 2030 และระเบิดฆ่าตัวตายที่สนามบินเรแกนปี 2041 ยังทำให้ผู้คนฝังตะวันตกเคลือบแคลงสงสัยในตัวบุคคลที่มีลักษณะคล้ายชาวมุสลิมอยู่

เมื่อหุ่นยนต์ตัวสุดท้ายส่งสัญญาณไฟเขียวให้เขาผ่านไปได้ เขาก็เก็บสัมภาระของตน ประทับนิ้วโป้งลงบนเครื่องสแกนเพื่อปลดล็อกแผงกันไปยังเกตขึ้นเครื่อง ท่ามกลางแสงสว่างจ้าและความพลุกพล่านของผู้คน เขาสวมแว่นออคิลาร์กลับเข้าที่เดิม และสวมโทรศัพท์เข้ากับข้อมือกะพริบตาสามครั้งเพื่อเชื่อมต่อเข้ากับอุปกรณ์อีกครั้ง เขากดปุ่ม ‘ตอบกลับ’ บนจอโทรศัพท์และพิมพ์ว่า “ผมจะบินไปพักร้อนที่แคลิฟอร์เนีย ฝากจัดวันประชุมใหม่หลัง 5 มกรา รบกวนขอวาระการประชุมด้วย”

เขาเดินก้มหน้า รีบเร่งผ่านจอโฆษณาหลากสีที่เต็มไปด้วยใบหน้า

อึ้งดงามซึ่งกำลังเรียกชื่อเขา “เจมส์คะ” พวกเธอส่งเสียง “คุณได้ลองเอ็กโซที ซารส์ใหม่ล่าสุดของเราแล้วหรือยัง มีคิวซ์-อีซสำหรับแก้อาการกระสับกระส่ายเวลาอยู่บนเครื่องด้วยนะ หรือจะลองหมวกไอโซเพื่อช่วยให้การนอนบนเครื่องเป็นเรื่องง่ายขึ้น” เขาเกลียดทีโทรคัพท์สมัยใหม่ เผยข้อมูลที่เป็นส่วนตัวของเขามากเกินไป แต่นั่นคือราคาที่ต้องจ่ายเพื่อแลกกับการเชื่อมต่อในพื้นที่สาธารณะ

ขณะต่อแถวรอซื้อกาแฟ เขารีเฟรชหน้าฟีดบนจอโทรคัพท์ และต้องยืมเมื่อเห็นชื่อแม่ตัวเอง

ถึงฤดูเก็บเกี่ยวแล้วนะ เราพร้อมจัดงานปีใหม่แล้ว ลูกจะมาถึงเมื่อไหร่

เขาใช้นิ้วชี้เรียวยาวลากไปบนจอโทรคัพท์อันเล็ก ก่อนจะพบหน้าต่างเครื่องมือที่จองเอาไว้ เขาคัดแนบนานี้เข้ากับข้อความตอบกลับ

“ดูไฟล์แนบ” เขาพูด “บอกพ่อนะว่าไม่ต้องมารับผม เดี่ยวผมนั่งออโต้แค็บไปเอง อยากเจอแม่เหลือเกิน”

เขาเลื่อนดูเมลที่ส่งเข้ามา ก่อนจะลงตารางนัดหมายบนปฏิทินออนไลน์

- กินเลี้ยงของคณะ 8 มกรา

- สัมมนาปริญญาโท ภาควิชาชีววิทยาด้านพัฒนาการและเซลล์ ส่งหัวข้อ 15 มกรา

- ประชุมประจำปีพันธุวิศวกรรมหัวข้อ "พรมแดนใหม่กฎเกณฑ์ใหม่" 25 มกรา

เจมส์ยืนหน้าผาก เขาไม่ค่อยได้เข้าร่วมประชุมประจำปีนัก แต่ปีนี้จัดที่แอตแลนตา ซึ่งอยู่ห่างจากศูนย์วิจัยเอมอร์ของเขาไปไม่กี่ช่วงตึก เขาได้รับเชิญให้ไปเล่าเรื่องการดัดแปลงพันธุกรรมในร่างกายมนุษย์ ซึ่งการดัดแปลงครั้งนี้เป็นการทำเพื่อรักษาการเกิดพังผืดในถุงน้ำดีของตัวอ่อนที่ยังอยู่ในครรภ์ แต่การประชุมที่จัดขึ้นโดยมีรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนนั้นมักพุ่งเป้าไปที่การประกาศนโยบายของรัฐบาลมากกว่าเนื้อหาด้านวิชาการ ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงขอบข่ายการควบคุมพื้นที่ที่มีวัตถุดิบใหม่ ๆ ซึ่งเป็นวัตถุดิบที่จำเป็นต้องงานวิจัยของเขาด้วย

กว่าสิบปีก่อน นักวิทยาศาสตร์ประจำมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ได้พัฒนาดีเอ็นเอซึ่งมีอนุภาคระดับนาโนชนิดหนึ่งที่เราเรียกว่ากรดนิวคลีอิก โครงสร้างนาโน หรือเรียกสั้น ๆ ว่า เอ็นเอเอ็น ดีเอ็นเอสังเคราะห์ที่มีโครงสร้างเล็กกลมเหล่านี้นี้จะไม่เหมือนกับดีเอ็นเอดั้งเดิมที่เป็นเส้นตรง มันสามารถทะลุผ่านเยื่อหุ้มเซลล์ของมนุษย์ด้วยตนเองได้อย่างง่ายดายเมื่อเข้าไปในเซลล์ได้แล้ว มันจะแฝงตัวเข้าไปในดีเอ็นเอตัวจริงเพื่อปรับเปลี่ยนยีนที่ต้องการ ผลลัพธ์ที่น่าเป็นไปได้นั้นมีมากมายมหาศาล - ทั้งรักษาสภาวะยีนผิดปกติ รวมถึงรักษาเซลล์เจ้าบ้านที่ถูกเซลล์มะเร็งรุกรานทั้งก่อนได้อีกด้วย ตอนนั้นเจมส์ยังเป็นนักศึกษาปริญญาโทของภาควิชาชีววิทยาเซลล์ที่เบิร์กลีย์ วินาทีที่เขาได้รู้จักกับเจ้าเอ็นเอเอ็น เขาก็ตั้งมั่นว่าจะหาทางเข้าถึงวัตถุดิบที่อาจทำให้ฝันของเขาเป็นจริงได้

การดัดแปลงยีนของตัวอ่อนมนุษย์ก่อนนำไปฝังตัวในไข่กลายเป็นวิทยาศาสตร์เต็มขั้น - ต้องมีการควบคุมอย่างใกล้ชิด เครื่องมือที่ใช้ต้องเป็นเครื่องมือพิเศษที่ไม่ส่งผลข้างเคียงซึ่งมักเกิดขึ้นบ่อยในช่วงแรก นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือวิเคราะห์ความผิดปกติของตัวอ่อนขณะเติบโต และหลังจากฝังตัวในไข่แล้ว ซึ่งเครื่องมือนี้มิใช่มาเป็นสิบปี แต่เมื่อพบความผิดปกติก็ยังไม่มียูนิคอร์นแก้ไขความผิดปกติของตัวอ่อนที่อยู่ในครรภ์ได้อย่างปลอดภัยเลย เจมส์เชื่อว่าถ้าเขาใช้เอ็นเอเอ็น เขาจะสามารถดัดแปลงยีนที่ผิดปกติได้ แม้ตัวอ่อนจะยังอยู่ในมดลูกก็ตาม และยัง

จัดการโรคที่รักษาโดยการดัดแปลงยีนอย่างภาวะพังผืดในถุงน้ำดีได้อีกด้วย
แต่ยังมีอุปสรรคที่เขาต้องก้าวข้ามไปให้ได้ ทั้งอุปสรรคด้านเทคนิค
และอุปสรรคด้านการเมือง เพราะนี่คือเทคโนโลยีที่อาจกลายเป็นอันตราย
ได้หากใครนำไปใช้ในทางที่ไม่ดี ไม่นานนักมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ก็ถูกบีบ
ให้มอบสิทธิในการวิจัยทั้งหมดนี้แก่รัฐบาล กองบัญชาการทหารบกฟอร์ต-
ดีทริกในรัฐแมริแลนด์ ทางเหนือของ ดี.ซี. เป็นผู้รับผิดชอบในการเก็บรักษา
ข้อมูลจำนวนมากนี้ไว้เป็นความลับ

เขาคิดถึงแคลิฟอร์เนีย เขาคิดถึงเบิร์กลีย์ เขาต้องคอยเตือนตัวเอง
อยู่ทุกวันว่าการมาแอตแลนตาเป็นเรื่องที่เขาทำถูกแล้ว ศูนย์วิจัยยีนบำบัด
แห่งเอมอรีเป็นสถาบันเอกชนแห่งเดียวที่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงเอ็นเอเอ็น
ในห้องน้ร่อ เขานั่งตัวอยู่ตรงที่นั่งใกล้กับเกดขึ้นเครื่อง เมื่อก่อน
เขาเคยเป็นหนุ่มสาวไร้พ่นนักกีฬาผู้คล่องแคล่วว่องไว เป็นกัปตันทีม
เบสบอลของโรงเรียนมัธยม แต่เขาปล่อยเนื้อปล่อยตัว-ปล่อยให้กระดูก
สันหลังที่เคยเหยียดตรงโค้งไปข้างหน้าจากการนั่งก้มตัวอยู่บนเก้าอี้ห้องวิจัย
สายตาที่เคยเห็นชัดบัดนี้เริ่มพร่ามัวจากการส่องกล้องจุลทรรศน์และหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ แม่คงกลุ้มใจกับสุขภาพของเขา เขารู้ เธอจะรีบประเคน
ข้าวกับถั่วเลนทิลปรุงเครื่องเทศให้เขาหลายต่อหลายจานแน่ๆ แค่นี้ก็รู้สึก
ได้ถึงรสชาติในปากแล้ว

เจมส์มองไปรอบๆ เซ้าตู่แบบนี่ เก้าอี้น้ร่อส่วนใหญ่ยังว่างอยู่
ข้างหน้าเขาเป็นคุณแม่วัยสาว ลูกน้อยของเธอหลับอยู่ในเปลที่วางอยู่บนพื้น
ส่วนบนตักเธอคือจอยเกมไร้สายอันเล็กยี่ห้อเกมเกิร์ล เธอไม่ได้สนใจ
ลูกตัวเอง ดูเหมือนจะกำลังเล่นเกมเลียงเอเลียนน้อยที่ปรากฏใบหน้า
สีเขียวกว้างอ้าปากหวออยู่บนหน้าจอ ตรงใกล้ๆ หน้าต่างเป็นชายสูงวัย
ที่กำลังเคี้ยวโปรตีนโอบาร์อยู่

เจมส์สะดุ้งเมื่อรู้สึกว่่าข้อมือตัวเองสั่น- มีข้อความตอบกลับจาก
กระทรวงกลาโหม

ดร.เซต :

เราไม่เปลี่ยนกำหนดการประชุม จะมีคนไปพบคุณ

- พลเอก โจ. แบลงเคนชิป, กองทัพบกสหรัฐฯ

เขาเงยหน้าพบชายคนหนึ่งในชุดสูทสีเทาเรียบ ๆ ซึ่งยืนปักหลักอยู่หน้าเกต ลำคอหนาโผล่ขึ้นมาจากปกเสื้อ เขาเชิดคางขึ้นเล็กน้อยเหมือนเป็นการพยักพยิดกลาย ๆ เจมส์ถอดแว่นออกฉิวแล้วชำเลื่องไปทางขวา แขนกระตุกโดยอัตโนมัติเมื่อมีบางอย่างเตะเบา ๆ ที่ไหล่

“ดร.เซต?”

เจมส์นึกคำพูดไม่ออก “ครับ?” เขาตอบรับเสียงต่ำ

“ขอโทษนะครับ ดร.เซต แต่เพนตากอนต้องการพบคุณ”

“หา?” เจมส์จ้องชายหนุ่มเข้มแข็ง เขาสวมเครื่องแบบสีเข้มเรียบกริบ และรองเท้านีลดำเงวับ

“ผมต้องขอให้คุณไปแลงลีย์กับผมด่วนที่สุด ขอโทษนะครับ เราจะทำเรื่องคืนเงินค่าตัวเครื่องบินให้”

“แต่ทำไม—”

“ไม่ต้องห่วงครับ เราจะพาคุณไปโดยเร็วที่สุด” เจ้าหน้าที่ใช้มือที่สวมถุงมือสีขาวคว้าแขนเจมส์ขึ้น แล้วพาเขาไปยังทางออกสนามบินลงบันได ผ่านประตูไปสู่แสงภายนอก ไม่กี่ก้าวถัดมาก็มีชายในชุดสูทสีเทายืนรออยู่ เขาเปิดประตูหลังรถลิมูซีนสีดำรอไว้แล้ว ผายมือเชิญเจมส์เข้าไป

“ลัมภาระผมล่ะ”

“เราจัดการให้แล้ว”

หัวใจบีบรัดอยู่ในอก เจมส์ทั้งตัวลงบนเบาะหนังของรถ เขาวางมือขวาไว้บนข้อมือซ้ายเพื่อปกป้องโทรศัพท์มือถือ – วัตถุชิ้นเดียวของเขาที่เชื่อมต่อกับโลกนอกรถลิมูซีนคันนี้ อย่างน้อยพวกนั้นก็ไม่ได้ยึดมันไว้

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ทำไมพวกคุณต้องคุมตัวผมล่ะ”

เจ้าหน้าที่หนุ่มเพียงส่งยิ้มแบบขอไปทีให้ขณะเข้ามานั่งตรงเบาะหน้า “พวกเราจะบอกคุณที่แลงลีย์ครับ” เขากดปุ่มสองสามปุ่มบนแผงควบคุม แล้วเจมส์ก็รู้สึกได้ถึงแรงดันจากการเคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็วและนุ่มนวล “แค่นั่งเฉยๆ แล้วพักผ่อนตามสบาย”

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปเปิดเครื่องสื่อสารที่อยู่บริเวณกลางคอนโซลรถ “กำลังนำตัวไป” เขายืนยันกับใครบางคนที่อยู่ปลายสาย “คาดว่าจะถึง ตอนสิบศูนย์ศูนย์”

“เร็วขนาดนั้นเลยหรือ”

“เราเตรียมเครื่องบินเจ็ตไว้แล้ว ไม่ต้องห่วงครับ”

ถนนลาดยางมะตอยสีดำเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็วบนหน้าต่าง สีเข้มนั้น เจมส์ยกข้อมือขึ้น ใช้นิ้วแตะโทรศัพท์ข้อมือ แล้วกระซิบข้อความสั้นๆ

“อmani เซต ข้อความ : โทษที่แม่ ผมไม่ได้กลับบ้าน มีเรื่องด่วน บอกพ่อไม่ต้องห่วง ส่ง”

เสียงของเขาสั่น จากนั้นเขาก็เปลี่ยนใจ “ถ้าแม่ไม่ได้ข่าวจากผม ในสองวัน โทรหาคุณวีแลนนะ” เขากาวนาในใจ ขอให้ข้อความของเขา ส่งไปถึงแม่ได้สำเร็จ

ริก เบลวินส์ เปิดคอมพิวเตอร์แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ ขณะรอให้ระบบซีเคียวริ่งก์ทำงาน เขาใช้มือลากไปตามต้นขา นวดบริเวณผิวตรงเหนือหัวเข่า ซึ่งเป็นจุดที่เชื่อมกับวัสดุที่เข้ามาแทนขาขาส่วนที่เหลือของเขา เขาสะดุ้ง การปรับตัวให้เข้ากับอุปกรณ์ชิ้นนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ขาเทียมชิ้นนี้ก็เหมือนกับขาเทียมชิ้นเก่าของเขา เป็นก้อนอวัยวะเทียมที่ปกคลุมด้วยเส้นใยสังเคราะห์ ซึ่งแข็งตัวและอ่อนนุ่มตามการเคลื่อนไหว เพื่อรับกับเนื้อเยื่อที่มีทั้งความแข็งแรงและความยืดหยุ่น บริเวณต้นขา กล้ามเนื้อที่เต็มไปด้วยวงจรอิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกควบคุมโดยวงจรไฟฟ้าซึ่งเชื่อมต่อกับเส้นประสาทของเนื้อเยื่ออีกที แต่เจ้าอวัยวะชิ้นใหม่ที่ถูกออกแบบมาเพื่อการเคลื่อนไหวที่ดีขึ้นนี้กลับดูจะมีความคิดเป็นของตัวเอง ทุกเช้าเมื่อเขาติดขาเทียมเข้ากับร่างกาย เขาจะรู้สึกได้ถึงอาการยิบๆ จากการถูกพลังงานเล็กๆ นี้อันวิ่งผ่านมาตามกระดูกสันหลัง พลังงานที่เหมือนเป็นสิ่งแปลกปลอม ที่แยกว่าสิ่งอื่นใดคือ เจ้าขาเทียมชิ้นใหม่นี้จะเปิดสงครามกับเครื่องกระตุ้นประสาท ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ฝังไว้บริเวณส่วนล่างของแผ่นหลังเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด มันทำให้คลื่นกระแสไฟฟ้ากับความสับสนแบบเดิมค่อยๆ กลับมา

เขามองออกไปนอกหน้าต่าง สภาพอากาศในตอนนั้นไม่ได้ช่วยอะไรเลย

ฝนอันเย็นเฉียบที่กระหน่ำลงมาเมื่อคืนก่อนทำให้ด้านหน้าตึกเพนตากอนที่ก่อด้วยคอนกรีตถูกฉาบทับด้วยน้ำค้างแข็ง เขาใช้มือลูบไปตามผนังศีรษะรู้สึกได้ถึงเส้นผมสีน้ำตาลเส้นหนาของเขาที่กำลังขึ้นเป็นต่อแข็ง เขาต้องตัดผมแล้ว...

เขาสะดุ้งเพราะแรงสั่นจากอินเทอร์เน็ตที่ติดอยู่กับปกเสื้อ “ลงมาข้างล่างหน่อย” เสียงผู้ชายที่ตั้งออกมาขาดๆ หายๆ

‘ข้างล่าง’ ที่ว่าคือห้องทำงานชั้นใต้ดินของนายพลแบลงเคนชิปริกกระดกกาแฟจากแก้วเก็บอุณหภูมิ ก่อนจะขยับเน็ตไท เขารู้ว่าทำไมตนถึงถูกเรียกตัวไป

เดือนก่อนเขาถูกเรียกให้ไปแสดงความเห็นเกี่ยวกับโครงการทำสงครามชีวภาพที่ฟอร์ตดีทรอยต์ เขาไม่จำเป็นต้องหวาดระแวงกับภัยใกล้ตัวที่เขาพยายามหลบเลี่ยงมาตลอดชีวิตในการเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษอีกต่อไปแล้ว และงานนี้โตะในฐานะนักวิเคราะห์ประจำหน่วยข่าวกรองซีไอเอที่เขาทำอยู่นี้ ก็เอื้อให้เขาได้ใช้สัญชาตญาณเดิมที่เคยเป็นประโยชน์กับเขาตอนออกปฏิบัติการด้วย ความกังวลทำให้เขาเริ่มหมกมุ่นกับการศึกษารายงานความเป็นไปได้ ทำความคุ้นเคยกับศัพท์ทางวิทยาศาสตร์อย่าง ‘อะพอพโทซิส’¹ ‘การตายของเซลล์ที่มีการโปรแกรมไว้แล้ว’ ‘แคสเปส’² และ ‘กรดนิวคลีอิกโครงสร้างนาโน’ เขาเคยได้ยินชื่อดีเอ็นเอโครงสร้างนาโนที่เรียกสั้นๆ ว่า ‘เอ็นเอเอ็น’ มาก่อน เพราะเขาเป็นคนที่ยอดนุมนัติการขออนุญาตใช้ดีเอ็นเอสังเคราะห์ตัวนี้ในห้องแล็บต่างๆ แต่โครงการนี้ต่างออกไป

¹ Apoptosis เป็นกระบวนการตายของเซลล์ที่มีการโปรแกรมไว้แล้ว มีขั้นตอนชัดเจน มีความสำคัญต่อการเจริญเติบโตของตัวอ่อน หรือการเกิดอวัยวะต่างๆ เช่น การแยกตัวของนิ้วเท้า นอกจากนี้ยังมีความสำคัญในการกำจัดเซลล์ที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมหรือกลายพันธุ์อีกด้วย

² Caspase เป็นเอนไซม์ชนิดหนึ่งซึ่งเป็นกลไกสำคัญต่อการเกิดกระบวนการอะพอพโทซิส

โครงการนี้มีชื่อว่า แทบิลา ราชา³ แต่ชื่อเรียกก็น่ากลัวแล้ว แต่ตอนที่เขาอ่านทวนรายงานส่วน ‘ผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น’ เขายังรู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้น ส่วนประกอบหลักของสารชีวภาพนั้นเป็นกรดนิวคลีอิกโครงสร้างนาโนชนิดพิเศษที่เรียกว่า ไอซี-เอ็นเอเอ็น เมื่อเหยื่อสูดเอาดีเอ็นเออนุภาคระดับนาโนที่มีการดัดแปลงลำดับพันธุกรรมให้เป็นลำดับเฉพาะนี้เข้าไป เซลล์ปอดที่ติดเชื้อจะเริ่มมีชีวิตอยู่ได้นานกว่า ‘อายุขัย’ ของมัน แทนที่เซลล์จะสลายไปเพื่อเปิดทางให้เซลล์ใหม่เข้ามาทำงานแทนอย่างที่ควรจะเป็น เซลล์เก่าที่ติดเชื้อเหล่านี้จะจำลองตัวเองจนทำให้มีเซลล์ติดเชื้อเพิ่มขึ้น เซลล์กลายพันธุ์เหล่านี้จะขยายตัวจนมีจำนวนมากกว่าเนื้อเยื่อที่ยังใช้งานได้ เข้าไปรบกวนการทำงานของปอด ก่อนจะแทรกซึมเข้าร่างกาย และแย่งสารอาหารที่จำเป็นจากอวัยวะอื่นๆ ผลลัพธ์ที่คาดหวังได้นั้นใกล้เคียงกับการเป็นมะเร็งปอดอย่างรุนแรง – ตายช้า แต่ตายแน่

แทนที่เขาจะประทับตราให้โปรแกรมนี้ตามกับผู้ขออนุมัติคาดหวัง เขากลับส่งข้อความกลับไปชุดใหญ่ แนะนำว่าควรยกเลิกโครงการนี้เสียบ้างไปแล้ว ถ้าจะส่งอาวุธชีวภาพเฉพาะตัวนี้ออกไปสู่โลกภายนอก ต่อให้เป็นพื้นที่กันดารอันแสนห่างไกลก็ยังبابออยู่ดี การรุกราน การสังหารหมู่ ประชากรผู้บริสุทธิ์เพียงเพื่อจะขับไล่คนแค่มิก็ค่นออกไป... พวกเขาไม่ได้เคยผ่านเรื่องเช่นนั้นมาแล้วหรือ

บัดนี้ เขาแน่ใจแล้วว่าคำตอบที่มีเจตนาอันแรงกล้าของเขาไม่ได้ถูกมองข้ามไปเสียทีเดียว ไม่แปลกใจเลยที่เบลลงเคนชิปไม่พอใจ เขาเตรียมพร้อมรับคำตอบว่าที่เลียงไม่ได้ ขณะเรียกลิฟต์ลงไปยังล่างสามชั้น

ประตูลิฟต์เลื่อนเปิดออก เขามุ่งหน้าไปตามทางเดินมืดสลัว ร้อยโทคนหนึ่งกำลังยืนรอเขาอยู่ใกล้กับประตูทางเข้าห้องทำงานของท่านนายพล

³ Tabula Rasa มาจากภาษาละติน แปลว่า A blank tablet หรือกระดานที่ว่างเปล่า เป็นการอธิบายสภาวะจิตของมนุษย์ในตอนที่เกิดมาว่าเป็นจิตที่ว่างเปล่า เป็นสภาพจิตที่ยังไม่มีเรื่องประสบการณ์มาเกี่ยวข้อง ต่อมาเมื่อได้รับประสบการณ์มาพิมพ์ลงในจิตจึงเกิดเป็นความรู้คิดต่างๆ ถือเป็นทฤษฎีหนึ่งของนักปรัชญาชาวอังกฤษ จอห์น ล็อก (John Locke)

เมื่อชายคนนั้นหันมาหาเขา ริกก็เห็นแสงสะท้อนจากกระบอกปืนไรเฟิล ยามติดอาวุธ เหงื่อเย็นไหลซึมจนเสื้อเชิ้ตเขาเปียกชุ่ม

“ครับ” ชายหนุ่มตะเบะให้ ริกหยุดเดินแล้วทำความเคารพกลับ “ต้องกล่าวคำสาบานด้วยครับ”

“ตรงนี้เลยหรือ”

“ครับ เป็นคำสั่งครับ”

ชนบทหลังคอกเขาถูกชั้นสัมผัสอากาศ ริกกล่าวคำสาบานที่เขาจำได้ ขึ้นใจ “ลูกจะสนับสนุนและปกป้องรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐฯ จากศัตรูทั้งปวง ทั้งในและนอกรัฐ... ลูกจะมีศรัทธาและความจงรักภักดีเสมอ...” ขณะที่กล่าวอยู่นั้น ชีพจรของเขาเริ่มเต้นเร็วขึ้นอยู่ในหู “...จึงขอพระเจ้าโปรด ช่วยลูกด้วย”

ทหารหนุ่มกำมือรอบลูกบิดประตู รอสัญญาณดังคลิกที่บอกว่า ให้เข้าไปได้ ประตูเปิดออก แล้วริกก็แทรกตัวเข้าไปด้านใน

“นั่งลงสิ” แบลงเคนชิปพูด เป็นคำสั่ง ริกหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวเก่า ก่อนเงยหน้ามองบุคคลอีกสองคนที่อยู่ในห้องกับเขา เขาประหลาดใจเมื่อตระหนักว่าหนึ่งในนั้นคือเฮนเรียตตา ฟอর্বส์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ อีกคนเป็นชายร่างเล็กศีรษะล้านในชุดสูทสีน้ำตาลซีด

แบลงเคนชิปไถ่ออกมา - เป็นการไต่ถามที่ไม่เหมือนการไต่ถามอะไร เหมือนคำรามออกมามากกว่า “ริก” เขากล่าว “เรามีเรื่อง”

ริกชำเลืองมองหัวหน้าของตน พลเอก โจเซฟ แบลงเคนชิป - วีรบุรุษสองสงคราม ผู้ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ทางทหาร และเป็นผู้อำนวยการของซีไอเอคนปัจจุบัน ท่านนายพลคนเดิมที่เคยอารมณ์ดีนั้นเวลานี้กลับนั่งกุมที่เท้าแขนแน่น ใบหน้าบูดบึ้ง

“ดร.รูตี การ์ซา อุตส่าห์ยอมมาจากฟอर्टดีทริก ฉันจะให้เขาเป็นคนอธิบายแล้วกัน” แบลงเคนชิปหันไปพยักหน้าให้กับชายศีรษะล้านซึ่งหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาจากตักอย่างกระฉับกระเฉง

“ขอบคุณท่านนายพล” เสียงของ ดร.การ์ซาต่ำเสียงจนแทบจะกลืนหายไปกับปกเสื้อสีขาวยับย่นของเขา “เข้าใจว่าพวกคุณทุกคนคงรู้จักเทบิวลาราชาแล้ว”

“โครงการที่พวกคุณเริ่มเมื่อหลายปีก่อนนะหรือ เอ็นเอเอ็นเฉพาะที่ใช้แคลเปสเป็นตัวตั้งต้นนะหรือ” ริคยัปเดตมาข้างหน้า ตายังคงจับจ้องไปที่ท่านนายพล “ผมเสนอให้ยกเลิกโครงการนี้ไปแล้วนี่”

ดอกเตอร์เงยหน้าจากบันทึก ดวงตาเหนือกรอบแว่นอ่านหนังสือแบบโบราณของเขาเป็นสีน้ำเงินสดได้อย่างไม่น่าเชื่อ “ใช่” เขาพูด “ผมรู้”

“โทษที ดร.การ์ซา” แบลงเคนชิปกล่าว หันไปจ้องริคเซมิง “เชิญพูดต่อ”

“เราใช้ไอซี-เอ็นเอเอ็นในปฏิบัติการเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน...ราวหกเดือนก่อน...ในเขตพื้นที่ทางไกลทางตอนใต้ของอัฟกานิสถาน” ดร.การ์ซาพูด

“ใช้ในปฏิบัติการ? แต่-” ริครู้สึกว่าหัวใจเต้นเร็วขึ้น ขากระตุกเป็นจังหวะตามกันขณะที่เขาพยายามกดตัวเองให้นั่งลงกับที่ ที่เขามั่นแปล่าประโยชน์ ตอนที่เขาส่งความเห็นกลับไป เทบิวลา ราชาก็เริ่มไปแล้ว ไอซี-เอ็นเอเอ็นถูกนำออกมาใช้ในปฏิบัติการเรียบร้อยแล้ว

ถึงตารัฐมนตรีฟอร์บส์เข้ามาอธิบาย “ถึงแม้จะมีการขอสงบคึกชั่วคราว แต่เรายังคงคุมพื้นที่ทางตะวันตกของเมืองกันดาฮาร์ไม่ได้ กำลังพลของศัตรูยึดที่มั่นอยู่ตามถ้ำ คอยซุ่มยิงกองกำลังรักษาความสงบของเรา...เราเสียคนไปราวห้าคนต่อวัน เราต้องการอาวุธระบุตำแหน่งที่จะไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไม่ทิ้งร่องรอยของมันเอง ไม่ทิ้งร่องรอยที่จะสาวไปถึงต้นตอของมัน แคสซิงหาร แล้วก็หายไปดื้อๆ”

“อย่างที่คุณรู้” ดร.การ์ซากล่าว “ไอซี-เอ็นเอเอ็นถูกออกแบบมาเพื่อการนี้ กรดนิวคลีอิกโครงสร้างนาโนสังเคราะห์ หรือเอ็นเอเอ็น จะเลียนแบบการทำงานของไวรัส เมื่อคนได้รับอนุภาคนี้เข้าไปจะไม่มีการแพร่เชื้อต่อ มันจึงไม่มีการแพร่กระจาย อีกทั้งเรายังดัดแปลงเอ็นเอเอ็นตัวนี้ใหม่ โดยหากไม่มีการสูดดมเข้าร่างกายภายในไม่กี่ชั่วโมง มันจะ

เสื่อมสภาพลง”

“เสื่อมสภาพ...” ริทวนคำ เขาจำคุณลักษณะนี้ได้ เป็นปัจจัยสำคัญที่เดียว

“ใช่ เมื่อเราปล่อยให้อนุภาคนี้ลอยไปในอากาศ เจ้าอนุภาคนาโนที่มีเชื้อนี้และถูกสังเคราะห์ให้มีโครงสร้างทรงกลมเล็กจิ๋ว จะเปลี่ยนสภาพในท้ายที่สุด หรือเสื่อมสภาพลง ไปสู่โครงสร้างแบบเส้นตรง ซึ่งโครงสร้างแบบเส้นตรงนี้จะไม่มีการเข้าสู่เซลล์ของมนุษย์ได้ หลังจากทำการศึกษาวิจัยอย่างเข้มข้น เราก็คิดว่าไอซี-เอ็นเอเอ็นตัวนี้ปลอดภัยและพร้อมนำไปใช้พ่นเป็นละอองด้วยโดรนแล้ว”

ริทหลับตา เขาจำชื่อการ์ชาได้จากในรายงานที่เขาอ่าน - นักเคมีวิทยา มหาวิทยาลัยโพรแกรมชีววิทยาโมเลกุลจากสถาบันพอลิเทคนิคในเมืองเม็กซิโกซิตี หูที่ผ่านการฝึกฝนของเขาจับสำเนียงสเปนได้เล็กน้อย เป็นสำเนียงเหมือนทำนองดนตรี ยากจะโกรธคนที่สุภาพอ่อนน้อมแบบนี้แม้ว่าเขาจะนำข่าวร้ายมาให้ แต่ความโกรธหรือความสับสนกันนั้นที่ทำให้เขารู้สึกว่าห้องกำลังหมุนตัว “จัน เจ้าเอ็นเอเอ็นได้ทำอย่างที่ผมควรทำไหม” เขาถาม เสียงของตัวเองดังแผ่วเบาอยู่ในหู

ดร.การ์ชาขยับแว่นด้วยนิ้วชี้ที่ลั่นเทา “โดยปกติแล้ว เซลล์ที่อยู่บนผิวปอดของมนุษย์จะเปลี่ยนเป็นเซลล์ใหม่ทุกๆ สองถึงสามอาทิตย์ แต่ระหว่างการโจมตีของเราที่กินเวลาห้าสัปดาห์ กลุ่มเป้าหมายทั้งหมดถูกพบเสียชีวิต ผลการชันสูตรปอดของพวกเขาไม่พบเซลล์ผิวปอดที่ทำงานตามปกติหรือไม่ติดเชื้อเลย สรุปได้ว่าไอซี เอ็นเอเอ็นทำได้อย่างที่เราคาดไว้”

ริทรู้สึกติดขัดในลำคอ เจ้ามนุษย์หิมะตัวเล็กจิ๋วกำลังส่งยิ้มให้เขามาจากโต๊ะอันไร้ที่ติของเบลงเคนชิป เจ้ามนุษย์หิมะที่ถูกขังไว้ในบรรยากาศอันหยุดนิ่งของลูกโลกใบเล็ก หากทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่วางไว้ คนพวกนี้คงไม่เรียกเขาของมาที่นี้หรอก “แล้วสารตกค้างล่ะ อนุภาคที่ไม่ถูกดูดเข้าไปล่ะ”

ดร.การ์ซาลินน้ำลายอย่างยากลำบาก ริกจับได้ว่าเสียงของเขาสั้นเล็กน้อยเมื่อเขาเริ่มพูดต่อ “อย่างที่คุณคงคาดเดาได้ นี่แหละคือปัญหาหน่วยลาดตระเวน – ทีมจีโอบอตที่เข้าไปตรวจสอบผู้เสียชีวิต – บางคนได้รับ...ผลกระทบ และพวกเขาพบคนอีกจำนวนมากที่เสียชีวิต ณ พื้นที่นั้น และในบริเวณที่กว้างขึ้น กว้างกว่าที่เราคาดไว้จากรูปมัมมี่ที่เราถ่ายก่อนปฏิบัติการพ่นละอองนี้”

“เอ็นเอเอ็นไม่เสื่อมสภาพลงหรือ”

“มันเสื่อมสภาพลงจริง ถ้ามองในแง่ว่ามันกลับไปสู่โครงสร้างแบบเส้นตรงซึ่งแพร่เชื้อไม่ได้แล้ว แต่...”

“แต่?”

ดร.การ์ซาเยยหน้าจากบันทึกของเขาแล้วมองคนในห้อง “แม้ว่าโครงสร้างแบบเส้นตรงจะไม่สามารถแทรกซึมเข้าเซลล์ของมนุษย์ได้ แต่มันกลับแทรกซึมเข้าไปในอาร์เคียแบคทีเรีย⁴ สปีชีส์หนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลทรายแถวนั้น มันแทรกตัวเข้าไปในยีนของอาร์เคียแบคทีเรีย และดูเหมือนว่าพวกมันจะจำลองดีเอ็นเอทุกครั้งที่มีการแตกตัว”

ริกจับที่รองแขนไว้แน่น “จุลินทรีย์พวกนี้จำลองดีเอ็นเอของเอ็นเอเอ็นนั้นหรือ คุณรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร”

“เราวิเคราะห์ตัวอย่างที่เก็บจากเสื้อผ้าของเหยื่อ ลำดับดีเอ็นเอของเอ็นเอเอ็นนั้นมีอยู่ในดีเอ็นเอของอาร์เคียแบคทีเรีย แต่...มีเรื่องที่แย่กว่านั้นอีก เราค้นพบว่าจุลินทรีย์บางตัวเต็มไปด้วยเอ็นเอเอ็นโครงสร้างทรงกลมที่ก่อตัวขึ้นมาใหม่”

“พวกมันสร้างอนุภาคขึ้นมา ด้วยตัวมันเอง เลยน่ะนะ”

“ใช่ และพอเอ็นเอเอ็นชุดใหม่นี้ถูกสังเคราะห์ขึ้นมา ก็ทำให้อาร์เคีย

⁴ Archaeobacteria เป็นแบคทีเรียกลุ่มหนึ่งที่สามารถดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่สิ่งมีชีวิตกลุ่มอื่นอาจไม่สามารถดำรงอยู่ได้ เช่น ในน้ำพุร้อน ทะเลที่มีความเค็มจัด บริเวณที่มีความเป็นกรดสูง หรือบริเวณทะเลลึก เป็นต้น

แบคทีเรีย...ระเบิด ไม่รู้จะใช้คำไหนที่ดีกว่านี้แล้ว”

“ทำให้เอ็นเอเอ็นลอยกลับขึ้นไปในอากาศอีกครั้ง...”

ดอกเตอร์พยักหน้าช้าๆ “ประมาณนั้น เริ่มวงจรใหม่ด้วยไอซี-เอ็นเอเอ็นชุดใหม่”

ริกโน้มตัวไปข้างหน้า “เอาแบบง่าย ๆ เลยนะ เอ็นเอเอ็นทรงกลมที่คุณใช้โดนพ่นลงมาแทรกซึมเข้าไปในเซลล์มนุษย์ได้ แต่เอ็นเอเอ็นที่เสื่อมสภาพจนโครงสร้างกลายเป็นเส้นตรงในอากาศจะแทรกซึมเข้าไปในเซลล์ไม่ได้ นั่นคือปัจจัยที่ควรจะทำให้อาวุธชีวภาพนี้ปลอดภัย”

“ถูกต้อง”

“แต่เจ้าอาร์เคียแบคทีเรียพวกนี้กลับรับเอ็นเอเอ็นที่เป็นเส้นตรงเข้าไปได้ และจำลองดีเอ็นเอขึ้นใหม่ แล้วยังสร้างเอ็นเอเอ็นทรงกลมจากดีเอ็นเอตัวนั้นอีกหรือ”

“ใช่” ดร.การ์ชาตอบ กลับไปจ้องบันทึกของเขาอีกครั้ง

ริกสูดลมหายใจลึก “แล้วไอเอ็นเอเอ็นทรงกลมนี้ก็กลับเข้าไปในชั้นบรรยากาศอีกครั้งเพื่อแพร่เชื้อใส่คนเพิ่มไปอีกเนี่ยนะ”

ดร.การ์ชาเงยมอง สีหน้าเรียบเฉย “ใช่ เหมือนจะมีกลไกอยู่สองแบบ” เขาหันเห็บเล็ดไปหาคนอื่น แผนภาพบนหน้าจอแสดงให้เห็นสิ่งมีชีวิตรูปร่างคล้ายท่อนไม้สีเขียว - อาร์เคียแบคทีเรีย - ซึ่งภายในเต็มไปด้วยกลุ่มดีเอ็นเอเล็กๆ ระบุด้วยคำว่า ไอซี-เอ็นเอเอ็น ราวกับจะต้องการสื่อให้เห็นถึงความร้ายในตัวของพวกมัน เขาให้เอ็นเอเอ็นเป็นสีแดงปลายด้านหนึ่งของอาร์เคียแบคทีเรียเริ่มแตกออก และที่กระจายออกมารอบรอยแตกของผนังเซลล์นั้นคือเอ็นเอเอ็นปริมาณมาก บางส่วนยังอยู่ในโครงสร้างทรงกลมซึ่งแพร่เชื้อได้ บางส่วนเสื่อมสภาพไปเป็นโครงสร้างทรงตรงเหมือนตัวหนอน “สถานการณ์ที่หนึ่ง” การ์ชากล่าว “อาร์เคียแบคทีเรียจะขับเอ็นเอเอ็นโครงสร้างทรงกลมที่ถูกสังเคราะห์ขึ้นมาใหม่ ออกสู่ชั้นบรรยากาศ ในไม่กี่ชั่วโมง เจ้าเอ็นเอเอ็นนี้อาจจะเสื่อมสภาพไปเป็นโครงสร้างทรงตรง - ซึ่งตอนนี้เรารู้แล้วว่ามันจะแพร่เชื้อใส่พวก

อาร์เคียแบคทีเรียตัวใหม่ๆ ได้อีก แต่ไม่แพร่เชื้อใส่คน หรือถ้ามีคนอยู่ในบริเวณนั้น เอ็นเอเอ็นอาจจะแพร่เชื้อใส่คนได้ก่อนที่จะพวกมันจะมีโอกาสเสื่อมสภาพ” เขาปิดหน้าจอไปสู่แผนผังที่สอง แสดงภาพภายในร่างกายของมนุษย์ซึ่งยืนหันข้างอยู่ หลอดลมเปิดรับกองทัพจุลินทรีย์สีแดงและสีเขียว “อย่างที่ผมบอก มนุษย์อาจสูดเอาเอ็นเอเอ็นชุดใหม่นี้เข้าไป แต่ในอีกสถานการณ์หนึ่ง เหยื่ออาจจะสูดเอา อาร์เคียแบคทีเรีย เข้าไปแทนแล้วมันก็จะแตกตัวปล่อยเอ็นเอเอ็นชุดใหม่ในร่างกายของเหยื่อ” เขาจะสายตาจากจอ “เรามีหลักฐานว่าสถานการณ์หนึ่งและสองนี้เกิดขึ้นได้และเกิดขึ้นแล้วด้วย”

ริกเอนหลังพิงพนัก ใช้นิ้วชี้และนิ้วโป้งบีบสันจมูกของตน “แปลว่าตอนนี้มันเกินควบคุมแล้ว” เขาพูด “ตอนนี้พวกสิ่งมีชีวิตจากดินที่กำลังขยายจำนวนดีเอ็นเอที่มีลำดับพันธุกรรมแบบไอซี-เอ็นเอเอ็น และยังปล่อยเอ็นเอเอ็นที่แพร่เชื้อได้เข้าไปในชั้นบรรยากาศต่ออีก ที่นี้เจ้าอาร์เคียแบคทีเรียก็จะกลายเป็นพาหะในการแพร่เชื้อ เป็นอะไรที่อาจมีคนเอามาใช้สังหารใครก็ได้ หรือแม้แต่สังหารพวกเราเอง”

การ์ซาปิดเทปเสียดของเขา แล้วถือนิ้วชี้ไว้แนบอก “ใช่”

ริกหันไปหาเบลงเคนชิป “ผมเตือนท่านแล้วเรื่องผลลัพธ์ที่คาดการณ์ไม่ได้—” เขาหยุดตัวเอง แน่نونว่าไม่ได้มีใครถามความเห็นเขาเลยก่อนจะมีปฏิบัติการนี้ออกมา เขาหันไปหาการ์ซาด้วยความฉุนเฉียว “มนุษย์ที่เป็นเหยื่อไม่สามารถถ่ายทอดเอ็นเอเอ็นไปยังมนุษย์ด้วยกันได้ใช่ไหม”

“ไม่” ดร.การ์ซาตอบ “ส่วนนี้ถือว่าแผนของเราสำเร็จ เหยื่อที่เป็นมนุษย์ไม่มีการแพร่เชื้อต่อ มีแค่จุลินทรีย์ที่แพร่เชื้อต่อได้—”

“แล้วพวกสัตว์กับพืชจะไม่ใช่ไหม”

“ผลกระทบของดีเอ็นเอตัวนี้เกิดขึ้นกับมนุษย์เท่านั้น”

“งั้นก็กลับไปหาพวกอาร์เคียแบคทีเรียนี้ เรารู้ใหม่ว่ามีปริมาณเท่าไรที่ติดเชื้อ หรือมีอาร์เคียแบคทีเรียกี่สปีชีส์ที่อาจจะติดเชื้อแบบนี้ได้ มันอาจจะมีจุลินทรีย์แบบนี้อยู่ที่ไหนก็ได้...”

“เรากำลังประเมินระดับการแพร่ระบาดอยู่ เบื้องต้นเราทำได้แค่แยกดีเอ็นเอของอาร์เคียแบคทีเรียสปีชีส์หนึ่งมาได้เท่านั้น เรายังไม่แน่ใจว่าจุลินทรีย์ชนิดอื่นๆ จะมีความสามารถในการแลกเปลี่ยนทางพันธุกรรมระหว่างกันได้ไหม แต่ตอนนี้เรากำลังทำการทดสอบทฤษฎีที่ว่าในห้องแล็บอยู่”

ริคขบกรามแน่น เขาเลื่อนสายตากล่าวโทะไปยังเฮนเรียตตาฟอร์บส์

“ทุกคนต้องช่วยกันจัดการเรื่องนี้” แบลงเคนชิปกล่าว ช่วยให้รัฐมนตรีไม่ต้องพูดอะไรออกมา “แต่ตอนนี้ นายเป็นเจ้าหน้าที่เพียงคนเดียวที่มีความรู้เรื่องโครงการนี้”

“รู้เรื่องโครงการนี้?” ริคถาม พยายามจ้องตาแบลงเคนชิปกลับ “ท่านเคยบอกผมทุกอย่างด้วยหรือ”

“ทุกอย่างที่เรารู้ ณ ตอนนั้น” ดร.การ์ซาไม่เข้าข้างใคร “ถึงแม้ว่าข้อมูลอาจจะมีเปลี่ยนแปลงเรื่อยๆ”

ริครู้สึกเหมือนอยากรจะฟันหัวเราะออกมาจากลำคอ แน่นอนแล้วว่าตอนนี้ทุกสิ่งที่เขาคิดว่าจะเกิดขึ้นได้เกิดขึ้นแล้ว – แถมแย่กว่าที่เขาคิดไว้ด้วยซ้ำ ธรรมชาติถือไพ่เหนือกว่าเสมอ – ไม่ต้องเรียนจบปริญญาเอกก็เข้าใจเรื่องนี้ดี “เปลี่ยนแปลงหรือ” เขาพูด “เหมือนอย่างที่เราแม่ลงเล็กๆ พวกนั้นเริ่มสังเคราะห์เอ็นเอเอ็นได้ด้วยตัวเองสินะ”

รูตี การ์ซา หันมาจ้องเขาเขม็งแล้ว ดวงตาสีน้ำเงินของเขากลายเป็นสีเทาดุจเหล็กกล้า “ใช่ เหมือนพวกอาร์เคียแบคทีเรีย”

“ริค นายจะได้กลับมาบรรจุในหน่วยปฏิบัติการตามตำแหน่งเดิม – พันเอก” แบลงเคนชิปกล่าว “นายจะคุมหน่วยสืบสวนร่วม ซึ่งรวมทั้งคนของกระทรวงกลาโหม ทีมวิจัยจากฟอร์ตดีทริก และนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ที่เราอาจเรียกมาช่วยเหลือในภายหลัง”

“แต่...ท่าน...” ริคมองไปยังสีหน้าอันคาดหวังของคนในห้องที่หันมาทางเขา “ผมไม่ใช่พันวิทยาศาสตร์” เขาคัดค้าน “ประสบการณ์”

จากการเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยปฏิบัติการพิเศษและเรียนวิชาโทด้านชีววิทยา จากเวสต์พอยต์⁵ ไม่น่าจะทำให้ผมมีคุณสมบัติ...พวกเขาคงไม่ฟังผม...”

เบลงเคนชิปส่ายหน้า “นายจะเป็นคนดูเรื่องความปลอดภัย” เขาพูด “พวกนั้นต้องฟังนาย ถ้าไม่ฟัง เราจะกันไม่ให้พวกนั้นได้ข้อมูลเรื่องนี้อีก”

“ได้” ริกบ่นอุบ “ได้ จะยังไงผมก็คงไม่มีทางเลือกอยู่แล้ว” เขา เอนหลังพิงพนัก ซิไม้บนพนักกดลงบนกระดูกสันหลังของเขา จะมี เหตุผลอะไรให้คนพวกนี้เรียกเขาลงมาแล้วสารภาพบาปที่ทาลงไปได้อีก แม้ว่าเขาจะเลือกหยุดยังปฏิบัติการนี้แต่แรกเริ่ม พวกนั้นก็ยิ่งเลือกเขา ให้เป็นคนจัดการล้างปัญหาทั้งหมดนี้อยู่ดี

เกิดความเงียบอันน่าอึดอัดเมื่อเบลงเคนชิปมะงุมมะงาหรากับ แท็บเล็ตบนโต๊ะของเขา “ตอนนี้เราพบตัวนักวิทยาศาสตร์อีกคนที่เราต้องการ ให้ร่วมทีมแล้ว เป็นคนของเอมอริ ต้องมีคนอธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้เขา เข้าใจ” นายพลพึมพำ

“เอมอริ? ใครกัน”

เบลงเคนชิปเอามือวางบนหน้าผากแล้ววนระหว่างหัวคิ้ว “นาย รู้จักเขา เซต เจมส์ เซต”

เป็นอีกครั้งที่รู้สึกตกใจ เซต เจ้าของคำขออนุญาตที่เขาใช้เวลานานมาก ในการพิจารณา เรื่องเกิดเมื่อปีก่อนนี้เอง “เจมส์ เซต...เอมอริ...ท่าน หมายถึงไอ้คนปากีสถานนั้นหรือ แต่เรามีทีมวิจัยที่ฟอร์ตดีทริกแล้วนี่”

เบลงเคนชิปถลึงตาใส่เขาข้ามแท็บเล็ต “ทีมของ ดร.การ์ซา รู้เรื่อง เอ็นเอเอ็นทุกเรื่องที่เราเผยแพร่ออกไป - พวกวิธีการสังเคราะห์ โครงสร้าง มันทำงานยังไง แต่ถ้าเราต้องการปกป้องประชาชนจากสิ่งนี้ เราต้องการ ผู้เชี่ยวชาญด้านสรีรศาสตร์ ในเรื่อง...เรื่องอะไรนะ การ์ซา”

“ชีววิทยาเซลล์” ดร.การ์ซาพึมพำตอบ

⁵ United States Military Academy โรงเรียนเตรียมทหารของสหรัฐฯ นิยมเรียก กันว่า West Point

“ใช่” แบลงเคนชิปพูด “ดร.การ์ซาเป็นคนแนะนำ ดร.เซตเอง”

“ดร.เซตไม่ใช่คนปากีสถาน - เขาเป็นคนอเมริกัน เด็บโตในเบเกอร์-สฟิลด์ แคลิฟอร์เนีย” ดร.การ์ซากล่าว “เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงด้านการผสมผสานดีเอ็นเอเพื่อการบำบัด และเป็นที่รู้จักที่ศูนย์วิจัยยีนบำบัด - ผมได้ยินมาว่าเขากำลังอยู่ในระหว่างการเตรียมตัวเป็นผู้อำนวยการศูนย์คนต่อไป และเขามีประสบการณ์กว้างขวางเรื่องงานที่เกี่ยวกับเอ็นเอเอ็นในเนื้อเยื่อมนุษย์”

ริกโน้มตัวไปข้างหน้าอีกครั้ง เพื่ออธิบายประเด็นของเขา “อย่างที่ท่านรู้ ผมเป็นคนตรวจสอบประวัติของเซตเองตอนที่เขายื่นคำร้องขอทำงานวิจัยเอ็นเอเอ็น” เขากล่าว “ผมเตือนแล้วว่าเขาอาจทำให้เราตกที่นั่งลำบาก เราต่างรู้ว่าลุงเขาเป็นใคร ถึงแม้เขาจะไม่รู้ตัวเลยก็เถอะ”

แบลงเคนชิปไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองตอนที่พูดว่า “สุดท้ายนายก็ตัดสินใจอนุญาตให้เขาเข้าถึงเอ็นเอเอ็นอยู่ดี ถูกต้องไหม” เขาพูด

ริกจ้องหัวหน้าของตน “แต่เราต้องจับตาดูเขาให้ดี แน่ใจแล้วหรือว่าพวกเรายากให้เขารู้--”

“เขาไม่มีพิษมีภัยหรอก” นายพลกล่าว “เขาไม่รู้เรื่องครอบครัวอีกส่วนหนึ่งของเขา”

“ท่านแน่ใจนะ”

“พ่อแม่ของเขาเป็นพลเมืองตัวอย่างมาตั้งแต่ยุคก่อตั้งใหม่ พวกนั้นไม่ให้เขารู้เรื่องนี้เลย” นายพลตอบ “ฉันเอาแฟ้มบันทึกการติดตามตัวให้นายดูก็ได้นะถ้านายต้องการ”

ริกนั่งลงตามเดิม พลังงานทั้งหมดหดหายจากร่างกาย แฟ้มถ้าเป็นเรื่องของฟารุค ซายิด^๖ - ลุงของเจมส์ เซต ที่ใครก็รู้จัก - เขาดูทุกแฟ้มที่เกี่ยวข้องกับชายคนนี้หมดแล้ว “ไม่ต้องหรอกครับ” เขากล่าว “แล้วตอนนี้เขาอยู่ไหน”

^๖ คำว่า Said นั้นสามารถออกเสียงได้ทั้งเซตและซายิด

นายพลลุกขึ้นยืน เป็นสัญญาณว่าการประชุมครั้งนี้สิ้นสุดลงแล้ว
“กำลังเดินทางไปแลงลีย์ เราอยากให้นายไปรับเขาที่นั่น”

ในห้องประชุมสว่างจ้าแต่เล็กจ้อย เจมส์ เซด นั่งตัวอ่ออยู่เหนือโต๊ะ
รายงานของฟอร์ตดีทริกฉายอยู่บนจอสลัวตรงหน้าเขา นิ้วเขาปิดไปตาม
หน้าต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ ริมฝีปากบางเฉียบขยับไปมาท่ามกลางความ
เงียบงัน

ด้วยรูปร่างแกร่งกำยำ ผมสีดำทึบน้ำมันและพอกทับผมสีเทาตามวัย
เซดดูเหมือนทหารที่รักเคยพบช่วงปีที่เขาปลอมตัวอยู่ในปากีสถาน กระนั้น
ริกก็ยังกำมือแน่นโดยไม่ได้ตั้งใจขณะที่นั่งอยู่อีกฝั่งโต๊ะและรอ เขาจำ
วันที่ตัวเองพยายามดึงปืนไรเฟิลแบบตัดปากกระบอกออกจากท่อนแขน
ที่เกร็งแน่นภายในกระท่อมร้างนอกเมืองการาจี กลิ่นฉุนของยี่ห่าผสม
กลิ่นเหงื่อ เขาจำความเจ็บปวดอันแสนร้อนที่พรั่งพล่านอยู่ในท้อง การ
เดินทางกลับบ้าน โดยไม่มีขาของเขา – และโดยไม่มีมัสตาฟา ล้ำมคูใจ
ที่เขาสาบานว่าจะปกป้อง

แต่ชายคนนี้ก็กลับมีแค่กลิ่นน้ำหอมหลังโกนหนวดจาง ๆ แบบคน
อเมริกัน เสื้อผ้ายับย่นของเขาเป็นชุดแบบที่นักวิชาการวัยกลางคนจะใส่กัน
ตอนเดินทางกลับบ้านที่แคลิฟอร์เนียเพื่อไปร่วมกิจกรรมทางศาสนาคริสต์
ริกใช้มือข้างหนึ่งกุมท้ายทอยของตนไว้ และลดสัญญาณเตือนในใจ
จากสั่นเป็นเสียง จากเสียงเป็นไม่มีสัญญาณใดๆ ท่านนายพลรับรอง
กับเขาแล้ว ถึงแม้ประวัติครอบครัวของเจมส์ เซด จะน่าสงสัย แต่ตัวเขาเอง
กลับไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

เซดเอนหลังพิงพนัก เขาดันแว่นอ่านหนังสือจากสันจมูกขึ้นไปเหนือ
หน้าผาก สีหน้าของเขาอ่านยากกว่ารู้สึกละอายใจ

“คุณว่าไง”

“เรื่องอะไร”

ริกจ้องเขาจากอีกฝั่งโต๊ะ เห็นได้ชัดว่าเซดถูกบังคับให้ต้องยกเลิก

วันพักผ่อนของตน ความกลัวของเขาจางหายไปแล้ว เหลือเพียงความ
ขุ่นเคืองที่พอเข้าใจได้ แต่ในเมื่อสถานการณ์มันมาถึงขั้นนี้แล้ว – นี่อาจไม่ใช่
เวลาที่จะมาเล่นเกมยี่สิบคำถาม “เรื่องผลการค้นพบ คุณว่าไง”

“ลำดับดีเอ็นเอที่พบในอาร์เคียแบคทีเรียตรงกับลำดับดีเอ็นเอของ
อนุภาคเอ็นเอเอ็น จูลินทรีย์อาร์เคียแบคทีเรียสามารถสร้างและปลดปล่อย
อนุภาคเอ็นเอเอ็นที่ยังคงประสิทธิภาพในการทำงานได้ ในรายงานว่าไว
อย่างนั้น”

“ฉันเราก็อยากได้ความเห็นสักอย่าง”

“ความเห็นเรื่องอะไร”

“ให้ตายเหอะ “วิธีรับมือ”

“ถ้ามันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง –”

“แต่คุณเพิ่งบอกผมว่าคุณยอมรับว่ามัน –”

“ถ้าทั้งหมดนี้คือเรื่องจริง ฉันคุณก็กำลังขอให้ผมแก้ปัญหาใหญ่
ที่พวกคุณก่อขึ้นมาแต่แรกโดยไม่คิดวางแผนอะไรให้รอบคอบก่อนเลย
เนี่ยนะ”

“ฟังนะ” ริกยืนขึ้น ทำเป็นไม่สนใจความเจ็บปวดเหมือนเข็มทิ่ม
บริเวณขาที่หายไปของเขา เขาเดินอ้อมโต๊ะเพื่อไปยืนอยู่ข้างดอกเตอร์
“ผมไม่ได้เป็นคนก่อปัญหานี้ ผมเป็นแค่ไอ้ผู้ประสานงานคนหนึ่งที่ต้องหา
วิธีจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย และตอนนี้ผมก็กำลังขอความช่วยเหลือจาก
คุณอยู่”

“ผมขอโทษ” ดอกเตอร์เงยหน้ามองอีกฝ่าย สีหน้าของเขาเหมือน
กำลังส่งสัญญาณสั้นๆ ที่ดูคล้ายความเห็นใจ “ที่จริงมันก็แค่ ตอนนี้ผม
ต้องกลับถึงบ้านแล้ว ไปเจอพ่อแม่ แต่ผมกลับต้องมานั่งอยู่ที่นี่กับคุณ
แล้วคุณก็เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ มัน...มีอะไรให้ต้องคิดเยอะ”

“อะไรก็ได้ที่จะช่วยเราได้” ริกบอก “เราไม่ได้หวังว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น
ภายในวันพรุ่งนี้หรอก”

“คุณว่าเรามีเวลาเหลืออีกเท่าไร”

“คนของดีทริกตรวสอบฐานข้อมูลของคุณวิจัยนานาชาติอาร์กอนน์แล้ว ข้อมูลย้อนหลังเกี่ยวกับการแพร่กระจายของดีเอ็นเอในจุลินทรีย์ตามทะเลทรายประเภทนี้บอกเราได้บางอย่าง อาจจะนานถึงห้าปีก่อนที่มันจะแพร่เชื้อออกนอกบริเวณนั้น หรืออาจจะน้อยกว่า...”

“และเรารู้ว่า ณ ตอนนีเราพบดีเอ็นเอชนิดนี้แค่ในอาร์เคียแบคทีเรียสปีชีส์เดียวเท่านั้น”

“ใช่ เท่าที่เราู้ตอนนี้”

“โอเค” เซดนวดตาด้วยอุ้งมือ “ผมว่าตอนนี้ผมคงไม่มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมรู้มากเกินไป อย่างที่คุณว่า...เราต้องเริ่มแก้ปัญหาทันที”

ริกโน้มตัวมาข้างหน้า “คุณว่าเราควรทำยังไง อาจจะมียัคซินที่พอช่วยได้ใช่ไหม”

“ยัคซินทำอะไรไม่ได้หรอก”

“ไม่หรือ”

“การทำงานของยัคซินดั้งเดิมคือช่วยให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันจากพาหะแปลกปลอม แต่ไอซี-เอ็นเอเอ็นถูกออกแบบมาให้แฝงตัวเข้าไปได้ ที่เราต้องการคือดีเอ็นเอเล็กๆ ที่ตัดวงจรการทำงานของมันได้ และเราต้องหาวิธีส่งเจ้าดีเอ็นเอตัวนี้เข้าไปในร่างกายมนุษย์ เป็นการดัดแปลงพันธุกรรมในสเกลที่ไม่เคยมีมาก่อน”

“เราแค่ทำลายต้นตอของมันไม่ได้หรือ แค่อำจัดพวกนั้นทิ้ง”

“การที่จุลินทรีย์พวกนี้มีชีวิตอยู่ในธรรมชาติ มันกำลังทำหน้าที่เป็นโรงงานผลิตดีเอ็นเออันตรายที่คุณ...ที่รัฐบาลของเราอุตส่าห์วางแผนพ่นใส่ไปในอากาศ มันจำลองตัวเองออกมามากเกินไปปริมาณที่โดรนของพวกเขาคุณทิ้งไว้ตอนแรกด้วยซ้ำ และพอจุลินทรีย์พวกนี้ตาย มันก็ยังสามารถแพร่ดีเอ็นเอตัวนี้ในสภาพติดเชื้อแบบเดิมเข้าไปในอากาศได้อีก ลองฆ่ามันดูสิ คุณจะได้แรงให้มันแพร่เชื้อเร็วขึ้นไปอีก ง่ายๆเลยนะ พวกคุณสร้างสัตว์ประหลาดขึ้นมาแล้วละ”

“เราแค่แบบ...เผามันทิ้งไม่ได้หรือ”

“จะลองก็ได้ แต่ผมไม่คิดว่าจะสำเร็จหรอก เรากำลังพูดถึงจุลินทรีย์ที่ติดเชื้อเป็นพันๆ ล้านตัว ซึ่งตอนนี้ น่าจะแพร่กระจายออกไปหลายไมล์ด้วยแรงลมแล้วด้วย และมีความเป็นไปได้ว่าจุลินทรีย์สปอร์อื่นอาจติดเชื้อแบบนี้ได้เหมือนกัน ผมนึกหาทางออกที่เราจะกำจัดเชื้อโรคพวกนี้อย่างราบคาบไม่ได้เลย...” เซตยีนขึ้น เขากางนิ้วลงบนโต๊ะ หลังจกั่มขณะที่ศีรษะก้มลงต่ำ ริกจำต้องเงยหูฟังถึงจะได้ยินสิ่งที่เขาพูดต่อมา “ไม่ได้ เราต้องหาทางดัดแปลงร่างกายมนุษย์ให้ใช้ชีวิตอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ให้ได้...สถานการณ์ที่สัตว์ประหลาดตัวนี้แพร่กระจายไปทั่วแล้ว”

ริกทั้งตัวลงบนเก้าอี้ เขาหวังว่าจะได้ยินข่าวดี หรือทางแก้ที่คาดไม่ถึงที่เขาไม่ชอบเซต - ไม่ชอบทัศนคติยอมรับความพ่ายแพ้ ไม่ชอบลักษณะอันหยิ่งยโสเช่นนั้น แต่เขาคงหวังว่าจะมีปฏิกิริยาเกิดขึ้นไม่ได้

และที่ชายคนนั้นพูดก็ถูกของเขา พวกเขารู้มากเกินกว่าจะหันหลังให้กับปัญหานี้แล้ว “คุณรู้ไหมว่าทำไมคุณถึงถูกเลือก” เขากล

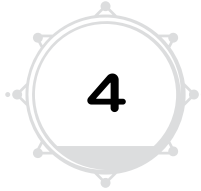
“ถูกเลือก?” เซตเงยหน้ามอง สีหน้าว่างเปล่า

“คุณถูกเลือกให้เข้าร่วมภารกิจนี้ด้วยเหตุผลเดียวกับที่พวกนั้นเลือกผม คุณไม่มีครอบครัว”

“ผมมีพ่อแม่ของผม -”

“ไม่มีภรรยา ไม่มีลูก เราคงหวังให้คุณมองเรื่องนี้เป็นเหตุเป็นผลไม่ได้ ถ้าคุณ...”

“ฟังนะ” ดอกเตอร์กล่าวตอบ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเขากลายเป็นสีเหลืองอำพัน “ผมไม่คิดว่าคนสติดีที่ไหนจะมองเรื่องนี้โดยไม่รู้สึกละอะไรได้หรอก แต่ผมจะพยายามมีเหตุผลให้ได้มากที่สุดก็แล้วกัน”

เจมส์ ขบฟันแน่น ไม่น่าเชื่อว่าเวลาผ่านไปแค่นี้กลับตาห้เท่านั้นหลังการพบกันระหว่างเขากับพันเอก ริชาร์ด เบลวินส์ เขารู้สึกติดกับอยู่ในชุดไปโอเซฟต์ความดันบวกระดับ 4 รู้สึกกลัวที่แคบ แสงจากไฟเหนือศีรษะส่องสะท้อนกับผิวของพลาสติกใสที่ครอบศีรษะทำให้เขามองอะไรไม่เห็น ช่างเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินกับการเดินไปตามทางเดินแคบๆ สู้ห้องแล็บของฟอร์ตดีทริกที่ปิดกั้นจากภายนอกอย่างเต็มรูปแบบ เหนือเขาไหลลงมาตามข้างแก้มที่ละหดยจนน่าหงุดหงิด

“เมื่อก่อนชุดแยกว่านี้อีกนะ” รูตี การ์ซา เอ่ย เสียงของชายร่างเล็กกว่าตั้งงมำอยู่ในหูฟังของเจมส์ เสียงของเขาแทบได้ยินไม่ถนัดเพราะถูกกลบด้วยเสียงอากาศจากท่อขดที่ยึดตัวพวกเขาไว้กับเพดานเตี้ยๆ “อย่างน้อยตอนนี้เราก็มองรอบๆ ได้ถนัดแล้ว”

เจมส์ไม่เคยต้องทำงานกับห้องแล็บที่เป็นระบบปิดระดับนี้มาก่อน-งานที่เขาเคยทำที่เอมอริไม่ได้ต้องปิดกั้นขนาดนี้ แต่งานวิจัยในตอนนี้ของรูตีเกี่ยวข้องกับตัวอย่างอาร์เคียแบคทีเรียปนเปื้อนซึ่งเก็บมาจากอัฟกานิสถาน และถ้าเจมส์จะเข้ามาช่วยจัดการกับเจ้าปีศาจตัวนี้ เขาก็ควรจะมาเผชิญหน้ากับมันแบบตัวเป็นๆ

เมื่อผ่านห้องปรับความดันชั้นที่สอง พวกเขา ก็เดินตรงไปยังตู้

ปลอดเชื้อที่อยู่อีกฟากหนึ่งของห้องเล็กๆ เจ้าสิ่งมีชีวิตตัวจิ๋วที่เป็นศูนย์กลางปัญหาทั้งหมดนี้ถูกจัดหมวดเป็นสมาชิกของไฟลัมเทมาเรติโอตา¹ ของโดเมนอาร์เคีย – เป็นหมวดหมู่ที่รวมสิ่งมีชีวิตที่มีอายุเก่าแก่ที่สุดของโลกเอาไว้ อย่างที่เจมส์ได้รู้ต่อมาว่าอาร์เคียแบคทีเรียไม่มีอะไรเหมือนแบคทีเรียเลย มันถูกจัดกลุ่มอยู่ในอาณาจักรของมัน – ไม่ได้ไวต่อยาปฏิชีวนะทั่วไป ทนทานต่อสภาพแวดล้อมที่แห้งแล้งตามธรรมชาติ มีความยืดหยุ่นเหมือนสปอร์ อาร์เคียจำพวกนี้มีอยู่ในทุกสภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะร้อน แค้น แห้ง หนาก็ตาม

จนถึงบัดนี้ เหยื่อที่ได้รับการยืนยันแล้วว่าติดเชื้อไอซี-เอ็นเอเอ็นมีแค่คนที่อยู่บริเวณเขาสองลูกในรัศมีสิบไมล์ที่มีการใช้อาวุธชีวภาพอาร์เคียแบคทีเรียที่ถูกแยกตัวออกมาเพื่อการวิจัยนี้เก็บได้จากเครื่องแบบของหน่วยลาดตระเวนพิเศษที่นอนเสียชีวิต เจมส์มีสีหน้าเจ็บปวด เขายังจำดีโอลัสสุดยออดที่มีคนเอาให้เขาดูได้ ภาพผู้หญิงและเด็กๆ ที่นอนอยู่บนพื้นและไอเป็นเลือดรดพื้นทราย ใต้เต็นท์พยาบาลสภาพไม่สมประกอบ ทหารหนุ่มชาวอเมริกันที่นอนหมดแรงอยู่กับพื้น สวมเครื่องช่วยหายใจแบบชั่วคราว – ไม่มีแรงจะกลับบ้าน ไม่มีแม้แต่แรงจะตาย ปัญหาคือตอนนี้ไม่มีใครรู้เลยว่าเชื้อไอซี-เอ็นเอเอ็นแพร่กระจายไปไกลแค่ไหนแล้ว

ฝั่งหนึ่งของตู้ปลอดเชื้อคือหลอดแก้วบรรจุอาหารเลี้ยงเชื้อสีขุ่นที่เรียงกันอย่างเป็นระเบียบบนชั้นวาง

“นี่คืออาร์เคียแบคทีเรียที่มีเชื้ออยู่” รูติกกล่าว หันน้ำเสียงที่ยังมีสำเนียงเม็กซิกันหลงเหลืออยู่ บวกกับความคล่องแคล่วแม่นยำในการเคลื่อนไหวขณะควบคุมแขนจักรกลให้หยิบชิ้นใส่หลอดทดลองที่อยู่ด้านในตู้ปลอดเชื้อ ทำให้เจมส์นึกถึงพวกช่างเทคนิคมากความสามารถที่ขับรถเกี่ยวกัญชาอยู่เคียงข้างพ่อของเขาในเบเกอร์สฟีลด์ แขนจักรกลหยิบแผ่น

¹ การจัดกลุ่มและหมวดหมู่สปีชีส์ของสิ่งมีชีวิตต่างๆ จะแบ่งแยกโดยเริ่มจากโดเมนย่อยลงไปเป็นอาณาจักร และย่อยลงไปอีกเป็นไฟลัม

สไลด์บาง ๆ จากชั้นวางที่เล็กกว่า “เป็นที่รู้กันว่าอาร์เคียพวกนี้มีความสามารถในการถ่ายทอดคุณสมบัติของยีนให้กันและกันในธรรมชาติ ผมพยายามหาว่าสปีชีส์เทมาลาคีออนที่ติดเชื่อพวกนี้จะสามารถส่งต่ออนุภาคสังเคราะห์ที่มีเอ็นเอเอ็นไปยังอาร์เคียสปีชีส์อื่นๆ ได้หรือไม่”

“สไลด์แผ่นนั้นมีอะไรบางอย่างที่ผมต้องดูใช่ไหม”

“เชิญนั่ง” รูติกกล่าว แชนจักรกลวางสไลด์แผ่นนั้นลงบนเครื่องวัดไมโครมิเตอร์ ซึ่งเลื่อนไปยังเลนส์กล้องจุลทรรศน์ยูวีฟลูออเรสเซนซ์ซึ่งยึดกับแผ่นกระจกหน้าของตู้ปลอดภัย “เอาหน้ากากวางตรงนี้ได้เลย”

เจมส์ยื่นหน้าเข้าไปใกล้เลนส์ พยายามอย่างหนักในการมองผ่านพลาสติกใสที่ติดอยู่กับชุดหมีของเขา แต่น่าแปลกที่วงแหวนยางนุ่มๆ ที่อยู่รอบเลนส์กล้องนั้นกลับปรับตัวเข้ากับหน้ากากของเขาได้เป็นอย่างดี “เรามองเห็นเอ็นเอเอ็นได้จริง ๆ หรือ มันไม่ได้เล็กจนตามองไม่เห็นหรือ”

“เอ็นเอเอ็นมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางเพียงสิบสามนาโนเมตร แต่ถ้าเราป้ายสารฟลูออเรสเซนซ์ใส่มัน จะทำให้มันมีจุดสังเกตที่ใหญ่พอให้ส่องได้บนสไลด์แผ่นนี้ และสว่างพอให้เราเห็น”

เจมส์หรีตา ภาพที่เห็นนั้นเหมือนเกมกระดานสควิดส์สมัยเก่าที่แบ่งเป็นตารางสี่เหลี่ยมโดยมีบางช่องเป็นสีดำสนิท ขณะที่บางช่องเป็นสี่เหลี่ยมสว่าง “ผมกำลังมองอะไรอยู่”

“แต่ละช่องแสดงจำนวนสิ่งมีชีวิตราวๆ หนึ่งร้อยตัว แต่ละตัวเป็นอาร์เคียแบคทีเรียคนละสปีชีส์กัน สิ่งมีชีวิตพวกนี้ถูกเลี้ยงด้วยอาหารเลี้ยงเชื้อที่ใช้ในการเลี้ยงสปีชีส์เทมาลาคีออนที่ติดเชื่ออยู่ คำถามคือจะมีการถ่ายโอนทางพันธุกรรมระหว่างสปีชีส์ที่ติดเชื่อไปยังสปีชีส์ใหม่หรือเปล่า ในการตรวจสอบ เราเพิ่มแบคทีเรียที่เราคุ้นเคยกันคือยีสต์ *อีโคไล* เชื้อ *ซูโดโมนัส* กับเชื้อที่ใกล้เคียงกันเข้าไปด้วย บนสไลด์แต่ละแผ่นเราจะเห็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกันห้าสิบชนิด”

“อันไหนที่มีการติดเชื่อ”

“ส่วนที่สว่างเพราะสารฟลูออเรสเซนซ์คือสิ่งมีชีวิตที่เอ็นเอเอ็น

สามารถก่อตัวใหม่ได้ดีพอให้เราเห็นผ่านการขยายระดับนี้ได้ โชคดีที่ไม่มีแบคทีเรียทั่วไปตัวไหนเลยที่เราทดสอบแล้วพบว่ามีความสามารถในการสร้างเอ็นเอเอ็นใหม่ แต่อาร์เคียแบคทีเรียบางตัวทำได้ – ส่วนใหญ่เป็นตัวอย่างที่เกิดขึ้นมาจากห่ออเมริกา อันที่อยู่ล่างขวานั้นคือตัวอย่างจากศูนย์วิจัยอาร์กอนน์ เก็บได้นอกซีกาโกนี่เอง”

“ซึ่งแปลว่า...”

“เราค้นพบกลไกที่อาจทำให้ลักษณะเฉพาะของอาร์เคียแบคทีเรียนี้แพร่กระจายไปทั่วโลก อีกไม่นานสปีชีส์นี้ในอเมริกาก็จะเริ่มผลิตไอซี-เอ็นเอเอ็นได้ด้วยตัวเอง เหลือแต่รอเวลาเท่านั้น”

เจมส์รู้สึกว่าการหัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้น เขาอยาก – ไม่สิ – เขาจำเป็นต้องเชื่อมั่นในชายคนนั้น ชายเพียงคนเดียวที่เขาได้พบตั้งแต่เข้าร่วมแผนการนี้ ชายที่ดูจะทั้งเต็มใจและสามารถเผชิญหน้ากับความเลวร้ายยิ่งของภารกิจนี้ได้ก่อนใคร แต่เขาก็อยากได้ข่าวดีเช่นกัน แม้จะรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้ความ แต่เขายังอยากตั้งคำถามเดิมที่เบลวินส์เคยถามเขาเมื่อตอนพบกันครั้งแรก “แต่...เรากำจัดอาร์เคียแบคทีเรียที่เป็นต้นตอในตอนนี้นี่ก่อนที่มันจะแพร่เชื้อไปยังสปีชีส์อื่นไม่ได้หรือ” เขาถาม

“เราต้องลองดู” รูตีตอบเรียบ ๆ “แต่เรามีตัวเลือกสารจัดการปนเปื้อนที่ราคาถูกและไม่เป็นพิษกับมนุษย์น้อยมาก ๆ น้ำยาฟอกขาวยังทำอะไรมีชีวิตพวกนี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ และจะให้เราไปจุดไฟเผาเมืองที่มีคนอาศัยอยู่เต็มไปหมดก็ใช่ที่”

เจมส์พยักหน้า เขาเห็นภาพแบบนั้นในข่าวภาคค่ำแล้ว – คลิปวิดีโอตอนที่หุ่นยนต์ทหารใช้เครื่องพ่นไฟใส่พื้นทะเลทรายที่ไร้สิ่งมีชีวิต หลายนักออกข่าวเรื่องนี้ ผู้คนคาดเดากันไปต่าง ๆ นานาว่าเกิดอะไรขึ้น แต่การปกปิดข้อมูลของรัฐทำให้ประชาชนไม่ได้รับคำตอบ

“ข่าวร้ายกว่าก็คือ ข้อมูลจากแล็บของอาร์กอนน์ระบุว่า อาร์เคียกลุ่มนี้แพร่กระจายได้ในอากาศ กระแสน้ำ และอื่นๆ อีก เผลอๆ ตอนนั้นมันอาจจะถูกพาออกนอกพื้นที่ผ่านพาหะหรืออุปกรณ์ทางทหารแล้วก็ได้

ที่เราทำได้คือพยายามควบคุมการแพร่กระจายต่อไป พยายามวิจัยเชื้อที่เราเก็บมาได้นี้ต่อ เพื่อคาดการณ์ว่ามันจะไปโผล่ที่ไหนได้อีก” รูตีกลับไปบังคับแขนจักรกลอีกครั้งเพื่อเอาเลนส์กล้องออก จากนั้นจึงเก็บแผ่นสไลด์กลับไปยังชั้นวางตามเดิม ไหล่เขาสูงลง เขาเดินกลับไปยังทางที่พวกเขาเข้ามา ยกมือขึ้นเพื่อเปิดระบบปรับความดันอากาศ จากนั้นหันมาหาเจมส์ “คุณบอกผู้การเบลวินส์ไว้ว่ายังไง”

“ผมบอกเขาว่าเราต้องหาทางเปลี่ยนเซลล์เป้าหมายในร่างกายมนุษย์ ต้องดัดแปลงดีเอ็นเอของเซลล์พวกนั้น ใช้เป็นยาถอนพิษนะ จ่ายยาให้อย่างต่อเนื่อง ให้มนุษย์ทุกคนบนโลกใบนี้ ทำเหมือนกับยานี้คือเอ็นเอเอ็นอีกตัว”

“แล้วเขาตอบว่าไง” รูตีถาม

“ไม่ ยังไม่ได้ตอบอะไร”

รูตีถอนหายใจ “แปลกดีที่สิ่งหนึ่งกลับนำไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง...หลายปีก่อน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของผมแนะนำให้ผมอยู่เม็กซิโกต่อ เพื่อเดินทางเป็นนักวิชาการเต็มตัว แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น ผมกลับเลือกเป็นโพสต์ด็อก² ที่มหาวิทยาลัยร็อกกีเฟลเลอร์ในนิวยอร์ก หลังจากนั้นผมก็ดันอยากอยู่ในอเมริกาต่อ...”

“ทำไม”

“ผู้หญิงไง...เป็นอีกเรื่องที่ไม่เป็นไปตามที่ตั้งใจไว้เลย เธอดันถอนหมั้นผม หลังจากที่ผมได้งานทำแล้วด้วย”

“คุณเลยมาที่ฟอร์ตดีทริก”

“การทำงานที่ดีทริกเป็นทางลัดให้ผมได้สัญชาติอเมริกันนะ”

“แล้วคุณอยู่ต่อทำไม”

“ที่ดีทริก เราไม่ต้องห่วงเรื่องเงินทุนเลย - ผมมีทุกอย่างที่ผมต้องการใช้ ทั้งห้องแล็บ ทั้งเครื่องมือเครื่องมือ...ผมได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็น

² Postdoc ตำแหน่งชั่วคราวสำหรับคนที่เรียนจบระดับปริญญาเอก โดยอาจได้รับตำแหน่งนักวิจัยหรือผู้ช่วยตามมหาวิทยาลัย องค์กรของรัฐ หรือบริษัทต่างๆ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนจะไปทำงานจริงจัง

หัวหน้าที่มี และได้ทำงานวิจัยที่น่าสนใจหลาย ๆ งาน” รูตีกัมหันมองมือที่สวมถุงมืออยู่ “ผมยอมรับนะว่าบางทีมันก็น่าหงุดหงิดอยู่เหมือนกัน ทั้งผลการตรวจสอบ ทั้งรายงานมากมายที่ไปนอนแผ่อยู่บนโต๊ะของคนอย่างผู้การเบลวินส์ สุดท้ายก็โดนเก็บเข้ากรุ ผมเชื่อสนิทใจว่าทั้งหมดนี้เราทำไปเพื่อป้องกันการก่อการร้ายด้วยอาวุธชีวภาพ – ผมเชื่อว่านี่คือเป้าหมายที่คุ้มค่า”

“แต่คุณต้องรู้ว่าไอซี-เอ็นเอเอ็นไม่ได้ทำเพื่อป้องกัน...”

“ตอนที่ผมได้รับมอบหมายให้ดูแลงานวิจัยที่สร้างเจ้าสิ่งนี้ขึ้นมา... ผมคิดว่ามันก็คงเหมือนกับงานวิจัยอื่น ๆ – เป็นแค่การศึกษาความเป็นไปได้ เป็นโอกาสที่ผมจะได้วิจัยสิ่งที่อยู่เหนือความเชี่ยวชาญของผม ผมค่อนข้างมั่นใจว่ามันต้องโดนปัดตกแน่ อันที่จริง ผมหวังว่ามันต้องเป็นแบบนั้นเลยละ” แววดาของรูตีเบื้องหลังหน้ากากพลาสติกฉายแวววิงวอน “เจมส์ ผมไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะเอามันไปใช้ในปฏิบัติการจริง ๆ ความหวังเดียวของผมตอนนี้คือเราจะหาทางหยุดยั้งมันได้ด้วยความช่วยเหลือของคุณ” เป็นอีกครั้งที่เจมส์รู้สึกถึงเหตุที่ผุดออกมาตามซมับ ความกลัวที่แคบกลับมาอีกครั้ง “คุณคิดว่าเราจะ...หยุดมันได้หรือ”

“ผมไม่แน่ใจนักหรอก แต่ผมมั่นใจอยู่อย่างหนึ่งว่าทุกวันที่ผ่านไปจะพูดว่าไงดีละ...เวลานะ...เราเหลือเวลาน้อยเต็มที่แล้วนะ”

เจมส์หลับตา เขายายามคิดมาตลอดว่านี่ก็เป็นอีกงานวิจัยหนึ่งสำหรับเขาเท่านั้น เป็นอุปสรรคทางวิทยาศาสตร์ที่ต้องฟันฝ่าไปให้ได้ – เพราะการคิดถึงภารกิจนี้ในแง่อื่นยิ่งทำให้สมองเขาตื้อไปหมด เป็นหนทางเดียวที่เขาจะทำได้โดยไม่ตื่นตระหนกไปเสียก่อน แต่เขาไม่มีเวลามาคิดอะไรแบบนี้ด้วยซ้ำ เขาจะหาทางปกป้องมนุษยชาติจากภัยร้ายนี้ให้ได้ เขาต้องทำได้

มิถุนายน 2060

ไอ สัมผัสถึงความร้อนยามเช้าที่ลอดผ่านฝาครอบเข้ามาอบอวลอยู่ภายใน
รังไหมของเขา เขาขยี้ตาเพื่อไล่ความง่วงงุนออกไป แต่แล้วนิ้วก็สัมผัส
รอยขนเล็ก ๆ บนหน้าผาก บริเวณที่ชิบถูกฝังอยู่ใต้ผิว

“ชิบของเธอเป็นชิบพิเศษ” โรซิบอกเขาไว้ “เป็นสายสัมพันธ์ระหว่าง
เรา” ชิบตัวนี้ทำให้พวกเขาได้รู้จักกัน เธอบอก เป็นเครื่องมือที่เธอใช้
พูดคุยกับเขา - เธอไม่เคยเปล่งเสียงพูดเลย ยกเว้นตอนที่เธอสอนให้
เขาพูด

เขายื่นมือออกไปเพื่อสัมผัสผิวนุ่ม ๆ ของฝาครอบรังไหมตรงหน้า
พื้นผิวโปร่งใสที่นิ้วมือเขาสัมผัสโดนนั้นเปลี่ยนเป็นทึบแสง ภาพหนึ่ง
ปรากฏขึ้น - เป็นภาพชายผิวเกรียมแดดกลุ่มหนึ่ง ไหลลู่คลุมทับด้วย
ผ้าถักสีลันสดใส

โรซีกำลังสอนเขาเรื่องผู้คนที่ย้ายอยู่ในทะเลทราย - เป็นทะเลทราย
ที่เหมือนกับที่เขาอยู่ที่นี่ แต่อยู่อีกฟากของโลก และเคยมีเมื่อนานมาแล้ว
ชายในภาพนี้ โรซิบอก เป็นผู้เก็บรักษาพระคัมภีร์ งานเขียนโบราณ
เหมือนพวกของที่ขุดขึ้นมาจากถ้ำเมื่อหลายร้อยปีก่อนเกิดการแพร่ระบาด
“นั่นอะไร” เขาถาม พลางชี้ไปที่ชายคนหนึ่งในภาพ สิ่งที่วางเห็นบนศีรษะ
ของชายคนนั้นคือกอล่งใบเล็ก รัดไว้กับศีรษะด้วยสายหนังแผ่นบาง

เสียงพิมพ์เบาๆ และเสียงคลิกอันคุ้นเคยของโรซีดังอยู่ในสมองเขา ขณะเธอค้นหาข้อมูลที่ต้องการ “สิ่งนั้นเรียกว่า เทพิลิน แต่แต่ละกล่องบรรจุ พระคัมภีร์เล็ก ๆ สี่ม้วนเอาไว้ แต่ละม้วนมีคำสอนที่นำมาจากพระคัมภีร์ ที่เรียกว่าโทราห์”¹ ได้เผยความคืบหน้าของเธอ เซอร์ไวโมเตอร์กำลังหมุนอย่าง ราบรื่น “พระคัมภีร์นี้พูดถึงชุดความเชื่อที่คนพวกนี้ใช้ในการดำเนินชีวิต”

“นั่นแม่ก็สอนผมผ่าน เทพิลินของผมสินะ” ไคกล่าว ชี้ไปยัง หน้าผากอันเปรอะเปื้อนของเขา บริเวณที่ชิบฝังอยู่ “แม่คือโทราห์ของผม หรือเปล่า”

โรซีนิ่งไป เธอกำลังคิด รวบรวมคำตอบอย่างที่เราทำบ่อยๆ เวลาเขาถามคำถามยากๆ “ไม่” เธอกล่าว “ข้อมูลที่ฉันให้เธอมีพื้นฐาน มาจากความจริงเท่านั้น สำคัญมากที่เราต้องแยกความเชื่อกับความจริง ออกจากกัน”

ไคถอนมือจากหน้าจอ ฝ้ามองภาพตรงหน้าหายวับไป เขามอง ออกไปนอกฝารังไหมซึ่งกลับมาเป็นแผ่นใสอีกครั้ง ด้านนอกนั้น แหว ก้อนหินอันคุ้นเคยที่โอบรอบที่พักรถชั่วคราวของเขาอยู่ที่เดิม ยอดหิน เหลี่ยมสีแดงชี้ขึ้นไปบนฟ้าเหมือนนิ้วคน ก้อนหินพวกนี้แข็งแรง เหมือนโรซี ไม่สะทกสะท้านต่อแรงลมหรือไอร้อน

เขาตั้งชื่อให้หินทุกก้อน - เจ้าม้าสีแดง คุณชายจอมใหญ่ เจ้า กอริลลา และคุณพ่อ ผู้คอยประคองหินอ้วนกลมราวกับเด็กทารกไว้บนเขา ขนาดยักษ์ของเขาไปตลอดกาล โรซีสอนเขาว่ามนุษย์ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร เธอคือ มารดรของเขา เขาเลยทักท้วงไปเองว่าก้อนหินพวกนี้คือครอบครัว ของเขา - เป็นผู้พิทักษ์เหมือนอย่างโรซี ที่คอยเฝ้าดูเขาตั้งแต่วัยแรกเกิด

เขาพลัดลัดไปทางซ้าย ความร้อนจากแสงอาทิตย์จู่โจมเข้ามาเมื่อ

¹ Torah เป็นชื่อของชุดคัมภีร์ชุดแรกในคัมภีร์ฮีบรู ใช้ในศาสนายูดาห์และศาสนา คริสต์ รู้จักกันในชื่อ “หนังสือของโมเสส” เป็นคัมภีร์ที่พระเจ้าประทานให้แก่โมเสส กล่าวถึง จุดเริ่มต้นของโลกและสรรพสิ่ง

ฝารังไหมเหวี่ยงเปิดออก เขาเป็นลงมาตามดินตะขาบของโรซี่สู่พื้น หันมาเพชิญหน้ากับเงาของตัวเองที่สะท้อนอยู่บนผิวเมทัลลิกอันเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนของเธอ ผิวของเขาเป็นสีแทนและตกรกระ ผิวพรรณเป็นริ้วๆ จากฝุ่น เส้นผมสีน้ำตาลแดงดกหนาล้อมกรอบใบหน้าของเขา ดวงตาสีน้ำเงินแวววาวอยู่ใต้ขนตาดกหนา โรซี่บอกกับเขาวังยังมีเด็ก ๆ อยู่ที่นี่อีก เด็กคนอื่นที่เหมือนกับเขา แต่แตกต่างออกไป โรซี่บอกไม่ได้ว่าตอนนี้มีเด็กคนอื่นอยู่อีกเท่าไร แต่ในตอนแรกมีเด็กอยู่ห้าสิบคน เมื่อเวลามาถึงพวกเขาจะได้พบเด็กเหล่านั้นเอง

ไคเดินตามรอยแตกบนพื้นดินไปยังยอดเนินที่เตี้ยที่สุดตรงนั้น เม็ดเหวี่ยงหลุดออกมาจากแนวขนคิ้ว เขารู้สึกเหมือนมีทรายอยู่เต็มปาก เขาทำมือเป็นรูปวงกลม เลียนแบบกล้องส่องทางไกล เพื่อมองไปรอบๆ ภูมิทัศน์อันโดดเดี่ยว กลางแสงระยิบระยับของภาพลวงตาที่อยู่ห่างออกไป นี่ เขาพยายามหรีตามองดินแดนห่างไกลที่เขาเรียนรู้จากหน้าจอของโรซี่ เขามองเห็นเขาสูงที่บนยอดปกคลุมไปด้วยหิมะทุกครั้งที่ถูกหนามาถึง แต่ตอนนี้ยอดเขานั้นเป็นสีดำ ปราศจากหิมะห่อหุ้ม

“เราไปได้หรือยัง” เขาส่งสัญญาณหา مادرของตน “ผมว่าผมพร้อมแล้ว...”

“ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามเงื่อนไข เราก็คงได้วันนี้เลย”

“วันนี้เลย?”

เขารู้สึกได้ว่าวันนี้มาถึงแล้ว ในการเดินทางไปคลังเสบียงครั้งสุดท้ายของพวกเขา โรซี่ยกเอาหินปิดทางขนาดใหญ่ออก เพื่อเปิดประตูเหล็กหนาหนักด้วยแขนทรงพลังของตน และเอากล่องเสบียงชิ้นสุดท้ายออกมา เป็นแพ็คเกจน้ำสำหรับยามฉุกเฉินแพ็คเกจสุดท้าย ทุกคำหลังพระอาทิตย์อันร้อนผ่าวลาลับหลังแนวหิน ส่งเงาทอดยาวไปตามพื้น เธอจะเริ่มสอนให้เขารู้จักหาอาหารให้ตัวเอง เขาได้เมล็ดหญ้าแห้งจากกระป๋องสภาพยับเยิน และเอาไปปิ้งบนกองไฟเล็กๆ จากนั้นนำมาผสมกับน้ำและเศษเนื้อจากหนูหรือจิ้งเหลนเพื่อทำสตูแบบเจือจาง เขาคើวก้านดอกนุ่มๆ

ของต้นบานานายูกา² เก็บบางส่วนไว้กินกับผลไม้หวานที่เขาอาจเก็บได้เมื่อฤดูใบไม้ร่วงมาถึง ผู้คนที่เคยอาศัยอยู่ที่นั่นเมื่อนานมาแล้วต่างก็ดำรงชีวิตด้วยอาหารประเภทนี้ทั้งนั้น

“เธออายุหกขวบแล้ว” โรซีกกล่าว “ได้เวลาไปจากที่นี่แล้ว”

“เราจะไปไหนกันหรือคะ”

“ฉันไม่รู้”

“ไม่รู้?” หัวใจเขาเต้นเร็วขึ้นเมื่อรู้ว่ามันบางอย่างที่มารดรของเขาไม่อาจรู้ได้เหมือนกัน

“คำสั่งไม่สมบูรณ์ มันบอกให้เราไปจากที่นี่ แต่ไม่ได้ระบุปลายทางเอาไว้”

ไคจึงมองร่างอันทรงพลังของโรซี คลื่นความร้อนทำให้พื้นผิวด้านข้างที่ผ่านร้อนผ่านหนาวของเธอเปล่งประกาย “ฉันจะรู้ได้ไงว่าเราไปถูกที่แล้ว”

“มีคลังเสบียงอยู่เจ็ดสิบหกแห่ง แต่ละแห่งมีหอกลั่นน้ำและศูนย์สภาพอากาศติดตั้งอยู่ด้วย” เธออธิบาย

“แล้วเด็กคนอื่นล่ะคะ เราจะเจอพวกเขาไหม”

เธอหนึ่งไปอีกครั้ง เขาจินตนาการภาพอิเล็กทรอนิกส์ร่อนว้างผ่านวงจรไฟฟ้านาโนของเธอ ข้อมูลที่ละนิดทะลุผ่านเข้าไปในสมองของเธอขณะที่เธออธิบายให้เขาฟังอย่างใจเย็น “เป็นไปได้” เธอตอบในที่สุด “มีความเป็นไปได้ไม่มากนัก้อยที่เด็กคนอื่นจะรอดชีวิต”

ด้วยความตื่นเต้น ไคไถ่ลงจากยอดหินมาอยู่ใต้เงาของมารดร เขาเคยเห็นสิ่งที่เรียกว่าภาพจำหลัก เป็นภาพที่คนสมัยโบราณสลักไว้บนผิวหน้าของก้อนหิน เขาจะทำสัญลักษณ์ของเขาบ้าง เขาโกยกองหินสีน้ำเงินโคบอลต์ขึ้นมา แล้ววางมันให้เป็นรูปคำว่า ไค บุตรแห่งโร-ซี

² Banana yucca เป็นพืชอวบน้ำพุ่มเตี้ย พบตามทะเลทรายทางตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาและตะวันตกเฉียงเหนือของเม็กซิโก มีผลรูปร่างคล้ายกล้วย

เขาสะกดทีละคำ **ฉันอยู่ที่นี้** ขณะที่เขาค่อย ๆ วางหินให้เป็นข้อความ เขานึกภาพเด็กอีกคนมานั่งกลางฝุ่นอยู่ตรงนี้และอ่านข้อความของเขา เขาทิ้งตัวลงนั่งเพราะรู้สึกหน้ามืด ตัวอักษรลอยคว้างอยู่ตรงหน้าเขา

“เธอต้องกิน” โรซีเตือนเขา

เขาปีนกลับขึ้นไปตามตีนตะขาบของเธอเพื่อหยิบห่ออาหารเสริม จากด้านหลังที่นั่งของตน ฉีกออกมูมหนึ่ง และบีบของเหลวเนื้อเจลลาดิน ใส่ปาก “ซอยเลนต์³ พีเดีย-ซูปป์ - นิวทรี-โกร - สำหรับอายุ 6-8 ปี” หน้า ซองเขียนไว้ อาหารเสริมซองนี้มีสารอาหารที่เขาต้องการครบถ้วน แต่เขา เริ่มเบื่อรสและหวานเจือเค็มแบบเดิม ๆ นี่เหลือเกิน มันยิ่งทำให้เขา รู้สึกกระหายน้ำมากขึ้นไปอีก

เขาคว้ากระติกน้ำอันว่างเปล่าของตนจากในรังใหม่ แล้วถือไปยัง หอกล้นน้ำที่มีรูปทรงคล้ายขวดน้ำ สูงพอ ๆ กับหินที่เขาเรียกว่าเจ้ากอริลลา หอนี้สร้างขึ้นจากโลหะที่มีความยืดหยุ่นประสานกันเป็นทรงสูง โอบรอบ ถุงตาข่ายสีส้มสดตัดกับอ่างรับน้ำสีเข้มด้านล่าง เขารุมกระติกน้ำลงไปแล้วรอให้น้ำเต็ม ระดับน้ำเริ่มต่ำจนเขาต้องใช้มือกอบน้ำขึ้น ๆ ขึ้นมาริน ใส่ฝากระติกแคบ ๆ

เขาจำสายฝนที่ทำให้เกิดกระแสน้ำเชี่ยวกรากไปตามหุบเขาได้ เขา ได้อาบน้ำในอ่างที่ทำจากหินซึ่งถูกน้ำเซาะเป็นปี ๆ จนกลายเป็นหลุมกว้าง เมื่อถึงยามค่ำอันเย็นฉ่ำ เขาจะเงยหูฟังเสียงหยดน้ำที่ไหลมาตามถุงตาข่าย ของหอกล้นน้ำ แล้วทิ้งตัวลงสู่อ่างเบื้องล่างเสียงดังแปะ แต่ทุกวันนี้ แม้แต่ก้อนเมฆที่ดูมีเค้าลางมากที่สุดก็ยังไม่มีความว่าจะกลั่นออกมาเป็น เม็ดฝน อ่างรับน้ำเกือบจะแห้งผากแล้ว และน้ำฉุกเฉินจากคลังเสบียงที่ ห้างเปรี้ยวและมีความเป็นเค็มสูงก็เริ่มร่อยหรอ ไคน์นั่งขัดสมาธิอยู่ใต้เงา

³ Soylent เป็นเครื่องดื่มสำหรับบริโภคทดแทนอาหารยี่ห้อหนึ่ง มีส่วนประกอบของ ถั่วเหลือง เลซิติน และสารให้ความหวานซูคราโลส ว่ากันว่าชื่อ Soylent นั้นมาจากนิยายไซไฟ เรื่อง *Make Room! Make Room!* ที่เล่าเรื่องอนาคต ซึ่งมีปัญหาเรื่องอาหารขาดแคลน

ของโรซี จินตนาการว่าตัวเองคือหินก้อนหนึ่ง กักเก็บความเย็นที่เขาสะสมไว้ในร่างกายยามค่ำคืน

ช่วงกลางวันผ่านพ้นไป มารตรของเขายังคงนั่งเงียบ ไม่มีบทเรียนในวันนี้ เธอกำลังยุ่งอยู่ เขาจึงออกไปยังแนวทะเลทราย บนพื้นผิวนั้น มีพืชพรรณรูปร่างเหมือนยอดหนามอยู่บางตา เป็นที่อยู่อาศัยให้กับแมลงจิ้งเหลน และสัตว์ฟันแทะตัวเล็กซึ่งพยายามจะใช้ชีวิตที่ไร้ความหมายไปวันๆ เขาเลียริมฝีปากที่แห้งผาก ไกลออกไปนั้น เขายอดทราบทางตะวันตกเริ่มเปลี่ยนจากสีทองเป็นสีม่วง บางทีพวกเขาอาจไม่ได้ออกเดินทางวันนี้

แต่แล้วเสียงของโรซีก็ดังเข้ามาในจิตสำนึกของเขา “ได้เวลาแล้ว” เธอกล่าว “สวมเสื้อเสีย”

“เราจะไปไหนกันล่ะ”

เธอไม่ได้ตอบ เขาได้ยินเพียงเสียงประมวลผลของเธอ เสียงแผ่วเบาเหมือนสายลมที่ดังอยู่ระหว่างหูทั้งสองข้างของเขา

มือโคลันทา ขณะที่เขารับเสื้อคลุมไมโครไฟเบอร์จากมือจับของโรซี เขาสอดแขนขาเข้าไปในเศษชิ้นส่วนที่เรียกว่าผ้านั้น เขาสวมรองเท้าหนัง จากนั้นนั่งประจำที่ของตนพร้อมคาดเข็มขัดนิรภัยรอบลำตัว ยึดไว้กับตัวเกี่ยวอย่างแน่นหนา

โรซีปิดฝารังไหม หัวใจเขาเต้นรัวอยู่ในความเงียบ โด่ฝารอ

เขารู้สึกถึงแรงกระแทกจากเครื่องปฏิกรณ์ที่ติดเครื่องอยู่ข้างหลัง รังไหมถูกพลิกเอนไปด้านหลัง เพื่อให้เขายังอยู่ในท่านั่งตรงขณะที่โรซีตั้งตัวเตรียมบินขึ้นสู่ฟ้า เมื่อมองผ่านฝารังไหม เขาเห็นปีกของเธอโผล่ออกมาและสยายออกจนเต็มพิภพ ใบพัดโผล่ออกมาจากใต้ช่องเก็บหมุนเร็วเพื่อสร้างแรงผลักอากาศไปยังพื้น เขาห่อตัวอยู่ในรังไหม ได้ยินเพียงเสียงหวีดหวิวอื้ออึงขณะหรีดตามองผ่านม่านหมอกแห่งฝุ่นละอองแรงกดจากการเร่งความเร็วยิ่งทำให้เขาถูกดึงติดกับที่นั่ง ไกลชิดกับตัวเธอมากขึ้น

ทั้งสองบินสูงขึ้นสู่ฟากฟ้า